

VICTORIE!

VOINEA

autorul celor două
goluri ale finalei
(2-1 cu Dinamo)
oferă mulțimii
entuziaste

CUPA ROMÂNIEI

cucerită de
STEAUA

ÎN
ACEȘT
NUMĂR

U.T.A.

CAMPIOANĂ

DINAMO

BUCUREȘTI

marele învins al
sezonului 1968/69

TURUL ROMÂNIEI

(de la trimișul nostru)

SPORT

IUNIE 1969

12

IMAGINI SPORTIVE DIN ANUL JUBILIAR

Anul marelui jubileu — a XXV-a aniversare a eliberării României de sub jugul fascist, anul celui de-al X-lea Congres al Partidului Comunist Român, acest an grandios, care deschide patriei noastre porțile spre izbânda și mai răsunătoare, în toate domeniile de activitate, care la un loc înseamnă marșul triumfal spre comunism, acest an 1969 a stîrnit entuziasmul nestăvilit și în mișcarea sportivă. Pe toate treptele piramidei sale, începînd de jos, de la marea masă a copiilor, elevilor și studenților, și pînă sus, în vîrf, la sportul de performanță. Impresionantele demonstrații de masă ale pionierilor, familiare cu virtuozitatea artistică și sportivă, campionatele republicane ale elevilor și studenților, avîntul pe tîrîmul creșterii suprafeței terenurilor de antrenament și competiții, în mediul rural și urban, prin intermediul muncii patriotice, prețioasele galoane cucerite de echipa de fotbal a României, medaliile luptătorilor la campionatele mondiale de greco-romane și cele ale boxerilor la «europene» — toate acestea dau o frumoasă strălucire piramidei mișcării sportive românești în anul marelui jubileu — a XXV-a aniversare a eliberării României, anul celui de-al X-lea Congres al P.C.R.

Anul 1969 intră în istoria mișcării noastre sportive ca un certificat de maturizare. Simpla mișcare a oamenilor muncii, în excursii, în plimbări cu bicicleta, cu bărcile de agrement, în jocurile de fotbal, de volei, de tenis — fără pretenții, împrietenirea sutelor de mii, a milioaneilor de copii și de tineri cu exercițiul fizic — toate acestea deschid perspective și mai luminoase pentru anii viitori sportului românesc de performanță, prestigiului său pe scară internațională.

Anul 1969 — se pare — va consemna momentul de importanță maximă, momentul cînd dezvoltarea mișcării noastre sportive în progresie aritmetică va preda ștafeta progresiei geometrice. Acumulările din cei 25 de ani creează această posibilitate.

În paginile de față, revista SPORT oferă cititorilor săi doar cîteva imagini sportive din anul jubiliar XXV, rezervîndu-și dreptul ca în numerele viitoare, treptat, să lărgescă panoramicul marilor succese și realizări ale sportului din România Socialistă.

A XX-a ediție jubiliară a campionatelor școlare — atletism, baschet, gimnastică, handbal și volei — ne-a dat garanția, prin bunul nivel al finalelor, că tricourile naționale vor avea peste cîțiva ani mulți purtători din rîndurile competitorilor de la stadionul Tineretului și sala Floresca.

În imagine, un aspect de la festivitatea de deschidere a campionatelor școlare.

Un tablou din repertoriul plin de farmec al gimnasticii artistice. Un tablou care reprezintă un detaliu din marele tablou al gimnasticii artistice românești. Sănătate, grație, frumos...

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚIVĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
PENTRU EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN REPUBLICA
SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr.12 (251)
IUNIE
ANUL XXII
1969

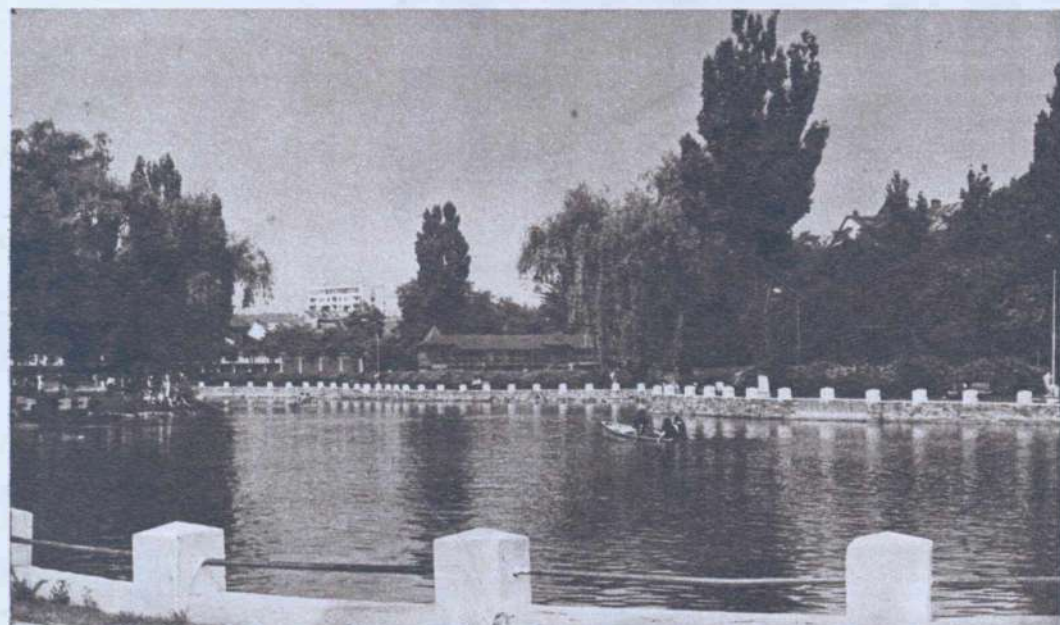
Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București-22, Sectorul 1. Telefoane: 11-91-13 și 11-18-05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în intraperioduri și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic «Casa Științei»

43 806

Clujul ne-a trimis această amintire de la mult aplaudata demonstrație de gimnastică artistică de ansamblu, realizată impecabil de sute și sute de pionieri, cu prilejul aniversării jubiliare a organizației lor. Este una din numeroasele amintiri primite de redacția noastră.

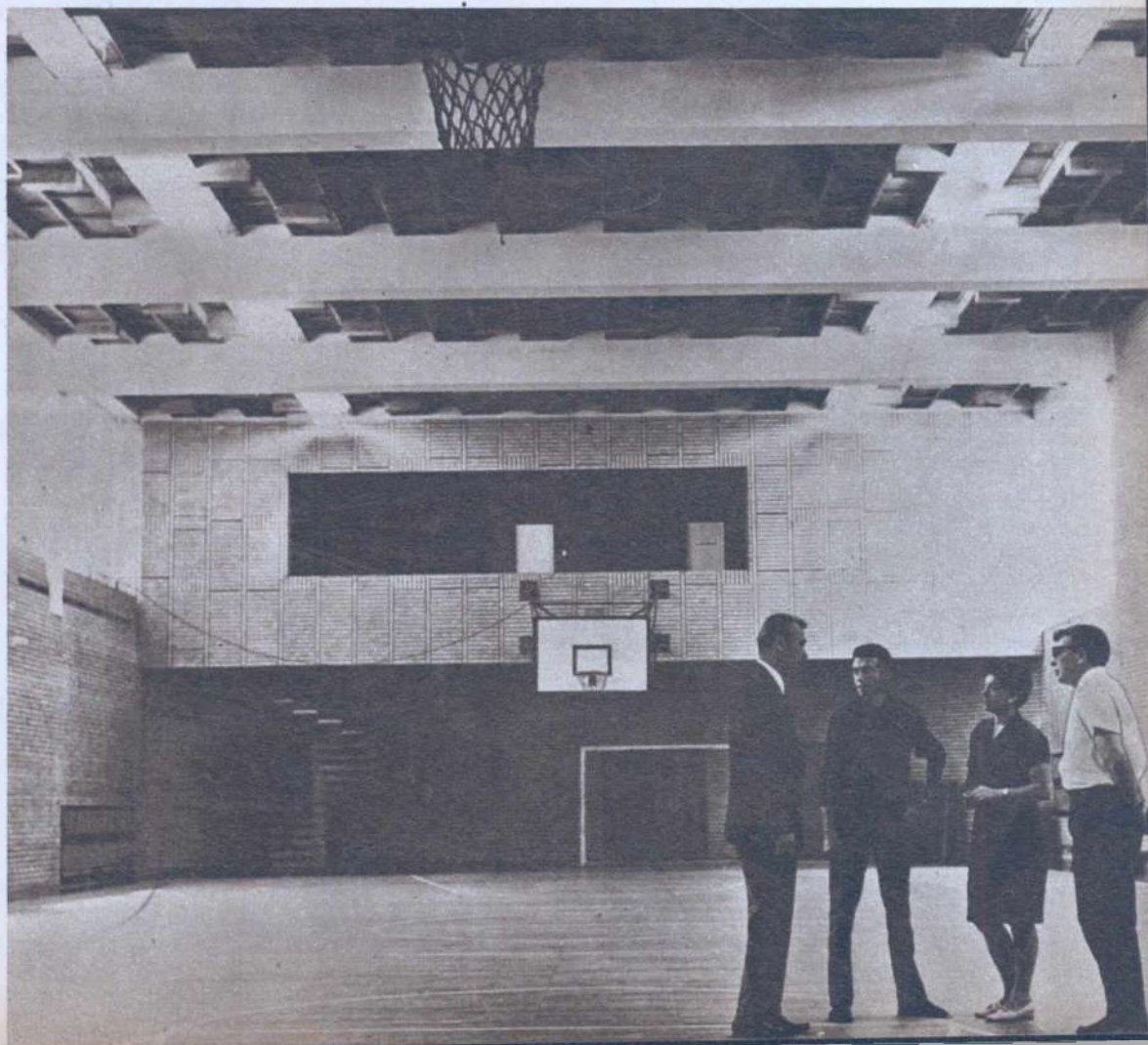
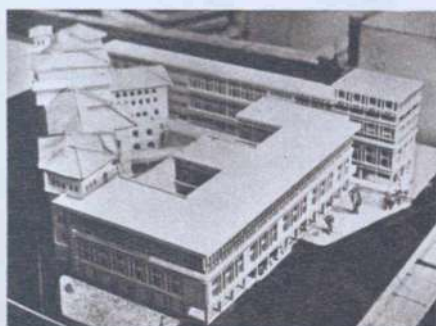

În imediata apropiere a Palatului Culturii din Iași se află un lac de agrement. Suprafața sa a fost mărită, iar odată cu ea a crescut și numărul ambarcațiunilor. După lectura poeziilor sus pe Copou, ieșenii vor coborî să guste și din plăcerea vizitului. Și invers...

Cea mai frumoasă sală de gimnastică și de jocuri din țară se află la... București. În Capitală, în noua aripă a Institutului de arhitectură Ion Mincu. Este o sală în exclusivitate pentru viitorii arhitecți. De aceea, nu au fost prevăzute și tribune. Dacă toți studenții vor fi prezenți, prin rotație, în sală, pentru cine tribune, dacă nu ai spectatori?

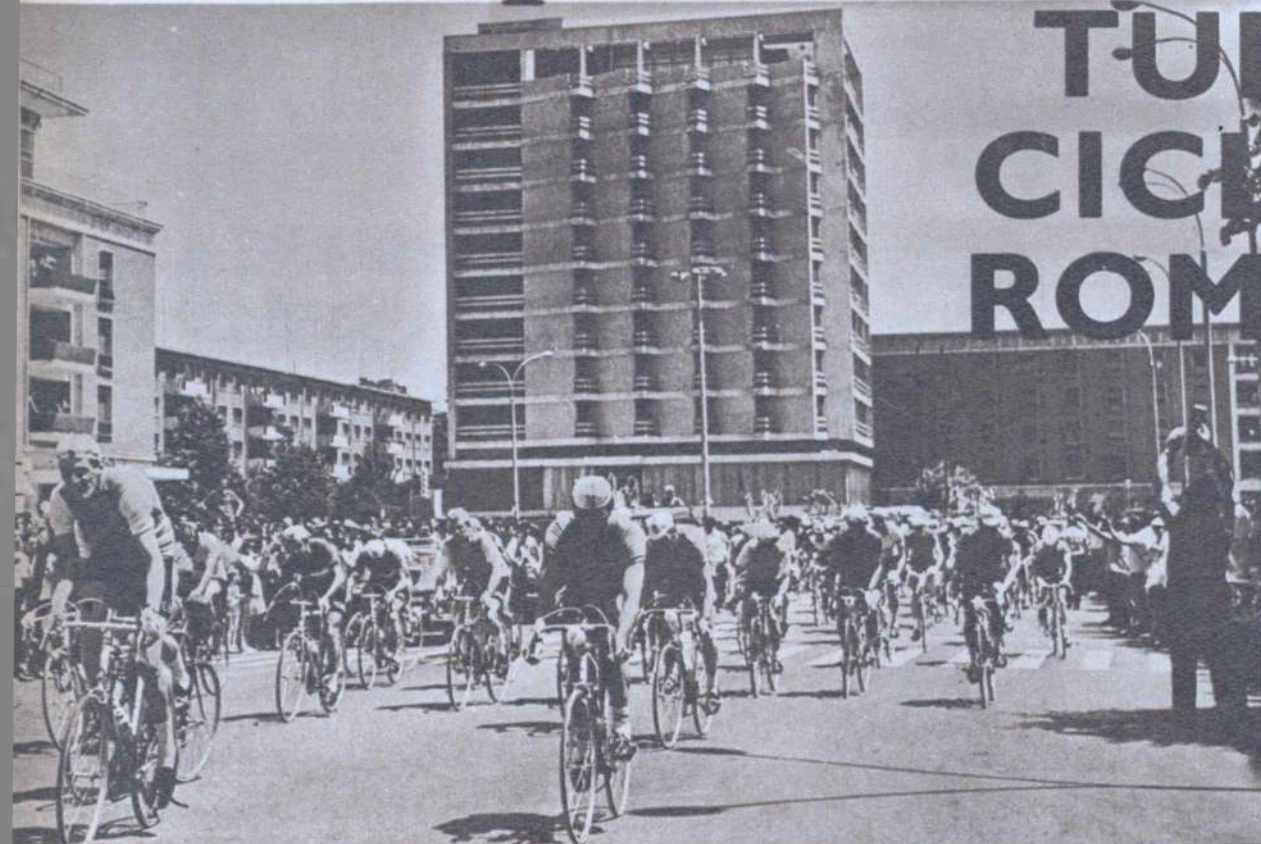
În imagine, profesorul arhitect Ascanio Damian, rectorul Institutului de arhitectură, un fost rugbist de mare anvergură, se interesează, într-o convorbire cu profesorii de la catedra de educație fizică, de programul viitor al noii săli.

În fotografia de jos, în prim plan, noua aripă a Institutului de arhitectură, care încorporează și sala de gimnastică și de jocuri (28 m x 15 m x 7,5 m).

pe traseul

TURULUI CICLIST al ROMÂNIEI

...și marele Inconjur pe biciclete a început, în Galațiul fremătind de entuziasm...

de la trimisul nostru Gh. ȘTEFĂNESCU

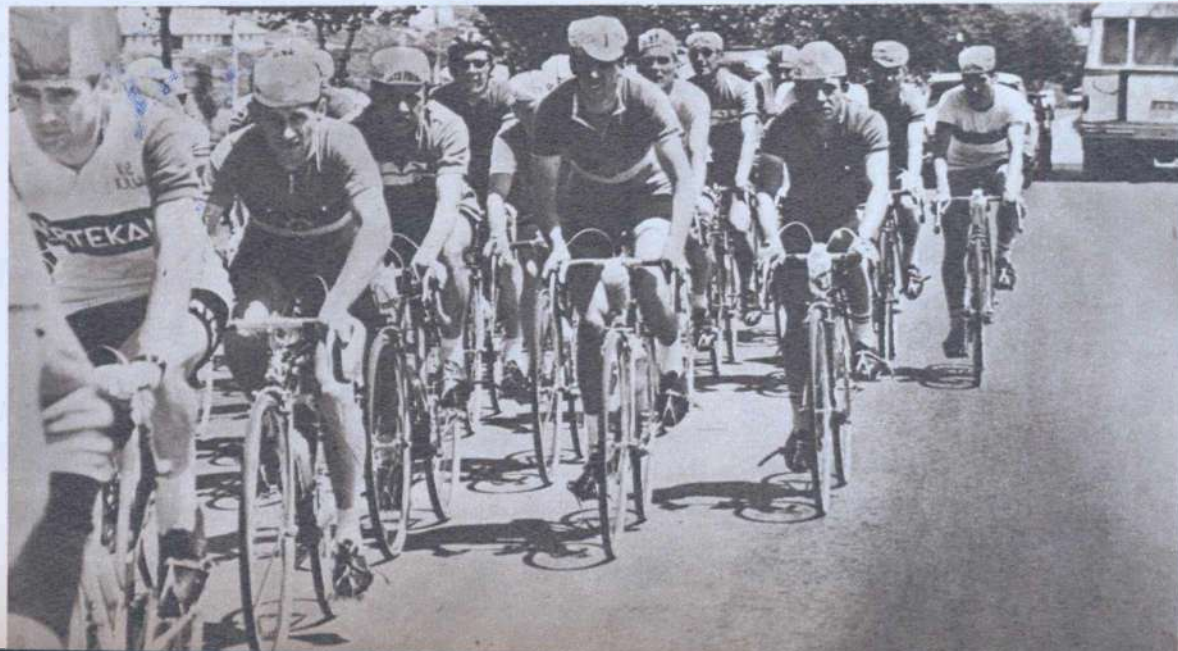
Nu știu încă la apariția rîndurilor de față care va fi situația clasamentului general al acestei ultime ediții a Turului ciclist al României. Transmit aceste relatări după etapa Bistrița-Cluj, cînd germanul Wanzlik a reușit să mai adauge zestrei sale de lider o bonificație prețioasă de 30 de secunde. N-ar fi exclus ca tinărul instructor de la Dinamo-Berlin, specializat în probe pe velodrom (campion al R.D.G. la tandem) să nu se mulțumească doar cu victoriile sale de la Bacău și Cluj ci, simțindu-se în largul său pe piste de stadioanelor, fie ele și de zgură, să se mai urce, în câteva orașe, pe podiumul învingătorilor în etapele care urmează. În acest caz...

Turul de onoare al primilor trei sosiți în etapă. (În imagine: Jurgen Wanzlik (învîngător la Bacău), avînd în stînga sa pe Al. Sofronie (locul II) și, în dreapta, pe Walter Ziegler (III).

Plutonul rulează liniștit (deocamdată) sub un soare torid.

Ștefan Suciș a pierdut o mare ocazie de a-și înscrie numele pe tabelul cîștigătorilor Turului ciclist. Am fost martorul bucuriei sale fără de margini atunci cînd a reușit, printr-un sprint irezistibil, să-și adjucece victoria la sosirea în orașul Suceava. Se bucura pentru el, dar mai mult pentru fratele său Andrei care, trecînd linia de sosire pe poziția a doua, în aceeași etapă, îmbrăca «tricotul galben». În clasamentul general, Ștefan îl talona. Și am fost martorul dezamăgirii, al unei imense dureri morale, care l-a făcut pe Ștefan să lăcrimeze, doar o zi mai tîrziu, la intrarea sa cu întîrziere pe stadionul din Vatra Dornei. La Coborîșul Mestecănișului, Ștefan și Andrei, simțind cum li se dezumflă cauciucurile, s-au oprit aproape

Reîntîlnire

cu

PIERRE GALLIEN

Da, da, ascultă la mine ce-ți spun. Brăileanu Zamfir Munteanu intervine, încrezător: Lasă că vine drumul prost și se curăță. Nu-l vezi? Asta-i din aia delicatții, obișnuși numai pe asfalt.

Dar ceea ce văzuse ochiul «bătrînului vulpoi» Țapu s-a adevărat din plin.

În acel an, la Vatra Dornei, după ce fărâmișase plutonul pe Mestecăniș (pe atunci neasfaltat, cu mai multe serpentine și mult mai anevoios decât astăzi; șoseaua modernizată i-a redus din lungime și duritate), francezul Pierre Gallien — fiindcă despre el era vorba — «demascându-și calitățile de «cășărator», a terminat sprintul final la egalitate cu C. Tudose...

Pierre Gallien — alergătorul cu pedalaș elegant, a mers admirabil peste tot: pe asfalt, prin praf și bolovani, pe noroi, pe dealuri (în special) ca și la sprintul final, câștigând încă trei etape, ca și Tudose, de altfel. Înalt (1,84 m), slab (72 kg), aproape fragil, de un blond spre roșcat, cu o voce blîndă și un suris cuceritor, unanim apreciat în caravană, alergătorul francez a devenit repede «simpaticul Pierre» sau «fermecătorul Gallien». (Ca o ilustrare actuală a imaginii acestui sportiv, notăm că silueta lui Emil Rusu amintește, în bună măsură, de cea a lui Gallien).

Victoria în «Turul României» — 1936 i-a deschis calea consacării. Un an mai târziu, în 1937, participă la «Turul Franței», în cadrul unei echipe regionale, iar în 1938 în calitate de component al naționalei franceze. A fost singurul care a rezistat în Alpi și Pirinei faimosului «cășărator» GINO BARTALI, învingătorul «Turului» în acel an. Și acolo în competiția suverană a lumii cicliste, în care se perindă an de an vedete de mare calibru, Gallien a entuziasmat caravana. Ziariștii l-au denumit în fel și chip: «Alergătorul cu stil aerian», «Pasărea albastră», «fermecătorul Gallien» etc. etc. ...

Oare Yves Hezard, care are multe similitudini cu înaintașul său de acum 33 de ani, va ajunge și el să obțină asemenea epiteze în «Turul Franței»? Va deveni el oare «fermecătorul Hezard», în Alpi și Pirinei?...

Timpul — și Hezard însuși — urmează s-o dovedească.

EMIL IENCEC

Ce delicioasă și binevenită este o sticlă cu suc la sfîrșitul unei etape, cu peste 40 km pe oră. (În dreapta, tricoulul nostru Gabriel Moiceanu).

Dintre cicliștii români o comportare constant bună a avut-o — cel puțin în primele 5 etape — decanul de vîrstă al pedaloșilor noștri, Gabriel Moiceanu. De altfel, acest «bătrîn vulpoi» al șoselelor — fără să se întrebuițeze prea mult, fără să cucerească măcar un «bronz» în vreuna dintre etape, se află în orașul de sub Feleac pe locul al 3-lea în clasamentul general. Este un rezultat bun, pe care Moiceanu ar putea să-l îmbunătățească în continuare. Dar să nu anticipăm...

La Bistrița, cerîndu-i un pronostic în privința învingătorului, Gaby a ocolit răspunsul, vorbindu-ne în schimb despre certa valoare a participanților străini, în general, pe care îi socotește deosebit de capabili: «Sînt convinși — ne spunea Moiceanu — că mulți dintre francezii, germanii, belgienii și chiar norvegienii care concurează acum în «Turul României» vor fi, în scurt timp, frunțași ai ciclismului european. Am destulă experiență pentru a putea face un asemenea pronostic».

Prin orașe (ca și prin comune și sate) un culoar viu de spectatori entuziaști înlîmpină caravana celei de a 18-a ediții a Turului României.

Foto: Aurel NEAGU

în același timp. Erau în pană. Pînă să sosească mașina atelier, cu roțile de schimb, au trecut minute... Și Andrei a trebuit să se mai oprească odată să-și schimbe roata. Ghinionul îi urmărea. Mestecănișul le era potrivit. Dominația fraților Suciu în clasamentul general al Turului era — în mod practic — anulat. Și dacă Andrei nu ar fi avut, poate, forța necesară să se bată cu toți zmeii din caravană pentru a-și păstra «tricoul galben», mai-experimentatului său frate Ștefan — toate bătaios, — nu i-ar fi scăpat, credem, chiar și victoria finală.

Încă de la primele pedale în marele înconjur al României pe biciclete s-a făcut simțită prezența în pluton a valoroșilor alergători francezi. Văzîndu-i pe Hezard, pe Menard, pe Alary, Mollet și Viard, îmbrăcați «civil», aspectul lor nu te lasă de fel să întrezărești că în persoana vreunuia dintre ei s-ar ascunde sportivul de clasă. Foarte tineri (toți între 20 și 22 de ani) — subțiri, aproape fragili, și cu obraji supti, ca ai unor studenți după sesiunea de examene. Nimic nu te-ar face să bănuiești energia și rezistența de care sînt capabili. Abia urmărindu-i rînd te minunezi — pur și simplu — de ceea ce sînt în stare să facă acești adevărați ași ai ghidonului. Aflînd însă cine-i conduce în cursă, nimic nu ți se pare surprinzător. Conducătorul și antrenorul lor, Robert Oubron, de mai multe ori campion al Franței la ciclocros și un fondist de rasă, a știut să-și aleagă elevii, iar acum știe în cel fel să-i conducă în cursă.

Într-o discuție cu reputatul antrenor francez, acesta ne spunea că forța unei țări în acest sport este direct proporțională cu numărul sportivilor care practică ciclismul. Iar în Franța cicliștii de competiție se numără cu zecile de mii. În asemenea condiții, misiunea antrenorilor nu este deloc grea, ea rezumîndu-se — în principal — la acțiunea de selecție, selecție care reclamă, însă, din partea antrenorilor mult «fîer».

Ceea ce ne-am dat seama, etapă de etapă, lui Robert Oubron nu-i lipsește.

CIUCĂ — WARNKE (R.D.G.)

EUROPENELE AU TRECU

POZNIAK (U.R.S.S.) — MONEA

Ne-am bucurat la timpul cuvenit și ne bucurăm și acum de succesul deosebit obținut de pugiliștii noștri la competiția continentală, care a avut loc recent la București.

Credem că e timpul și că e de datoria noastră ca, făcând o succintă retrospectivă a celor ce au fost, să încercăm să schițăm câteva concluzii pentru cele ce vor fi.

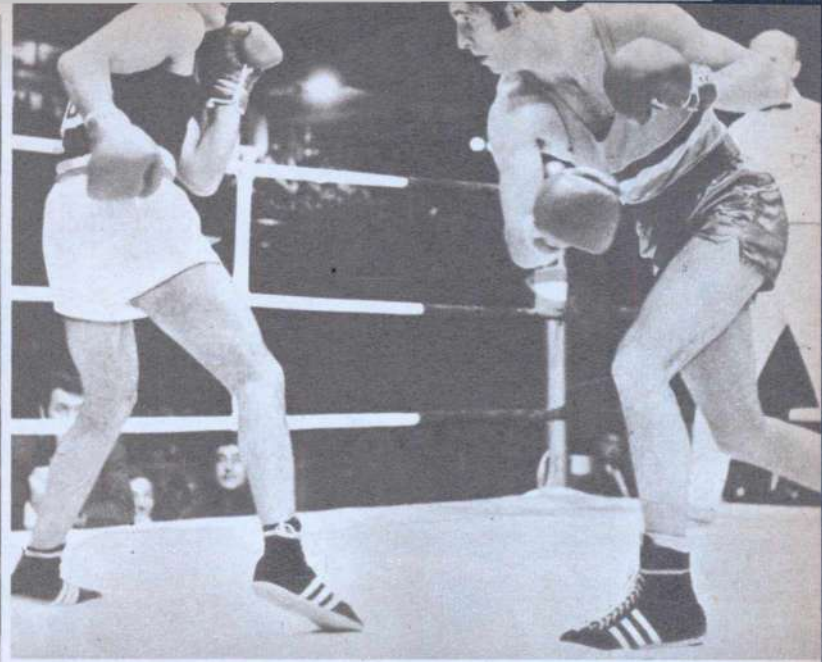
Obişnuiți pînă acum cu o «centură europeană» la 10 ani (Negrea — 1957, Giju — 1967), am reușit marelui tur de forță să oprim în țară 4 din cele 11 centuri puse în joc. Să recunoaștem, nu e la îndemna oricui și intrucît nimeni — la noi sau aiurea — nu a pus sub semnul îndoielii vreunul din succesele românilor, să dăm Cezarului ce e al Cezarului. Adică să recunoaștem deschis că măsurile luate în ultimii ani de C.N.E.F.S., Federația de box și cluburi, dublate de pasiunea, hărnicia și dăruirea antrenorilor și elevilor lor laureați au făcut ca scara progresului, reluată — după cîțiva ani — la Roma și continuată la Ciudad de Mexico, să crească cu încă o treaptă, zdravănă, la București. La cea de-a XVIII-a ediție a europenelor am obținut mai mult decît spera

NOVIKOV (U.R.S.S.) — CIUCĂ

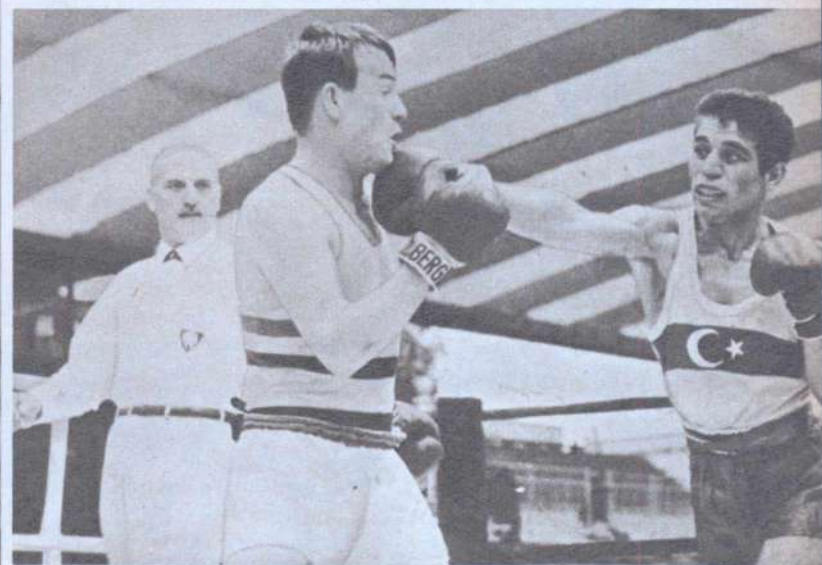

COSENTINO (Franța) — DUMITRESCU

ORBAN (Ungaria) — TATAR (Turcia)

VIN... EUROPENELE !

cel mai optimist suporter al boxului, semn că selecția și pregătirea au suferit îmbunătățiri structurale, dar și că potențialul efectiv al boxului românesc este mult mai mare decât se cunoaște îndeobște.

S-a revenit la «școala românească» — afirmată la Helsinki și Melbourne — când la forță s-a asociat tehnica și când în lot boxerii erau repartizați mai multor antrenori care, firește, se ocupau mai îndeaproape, cu o mai mare răspundere și ambiție de «kalesi».

Selecția nu a mai rămas în sarcina unui «selecționer», ci a fost făcută în «forum», cu ușile deschise, cu contribuția a tot ce au mai competent cluburile și asociațiile mari din Capitală și din țară, antrenori cu timple albe sau mustăți abia mijite, cu tehnicieni și cronicari de box. Unde am avut oameni de ales, am ales. Unde nu... s-a încercat marea cu degetul și dacă AZI cineva își mai dă cu părerea că s-a greșit la o categorie sau alta, după ce a ridicat mâna pentru echipa stabilită, trebuie s-o spunem că... «după război, mulți viteji se arată». Dacă maestrul Ion Popa care, cu experiența și competența sa, a «mers» pe mâna lui Giju și numai «forumul» i-a impus pe Aurel

Dumitrescu, se bucură astăzi că nu i s-a acceptat punctul de vedere, aceasta dovedește că s-a făcut tot posibilul. Și apoi, a pretinde să câștigăm toate cele 11 titluri, ni se pare a fi cel puțin lipsă de modestie.

Considerăm că valoarea dovedită de boxul românesc la «europene» este cu adevărat sumumul potențialului său de azi și că nu e deloc puțin. Primul loc în Europa, înaintea puternicelor reprezentative ale U.R.S.S. și Poloniei — care au dominat ani de-a rândul campionatele europene — ne face cinste și ne obligă.

Am ajuns la o primă concluzie privind viitorul și anume obligația de a menține și a consolida acest succes.

Care este contextul în care s-a afirmat — repetăm, pe merit — boxul nostru la europenele de la București? Să-i dăm cuvântul aceluiași antrenor emerit Ion Popa, care a văzut multe în viața lui: «Spre deosebire de celelalte ediții, la București am văzut forță, rezistență și multă, multă viteză. Cred că aceste caracteristici sînt «căutate» de europeni, mai ales după J.O. de la Tokio și Mexic, unde boxerii de culoare au pus mari probleme, anunțându-se

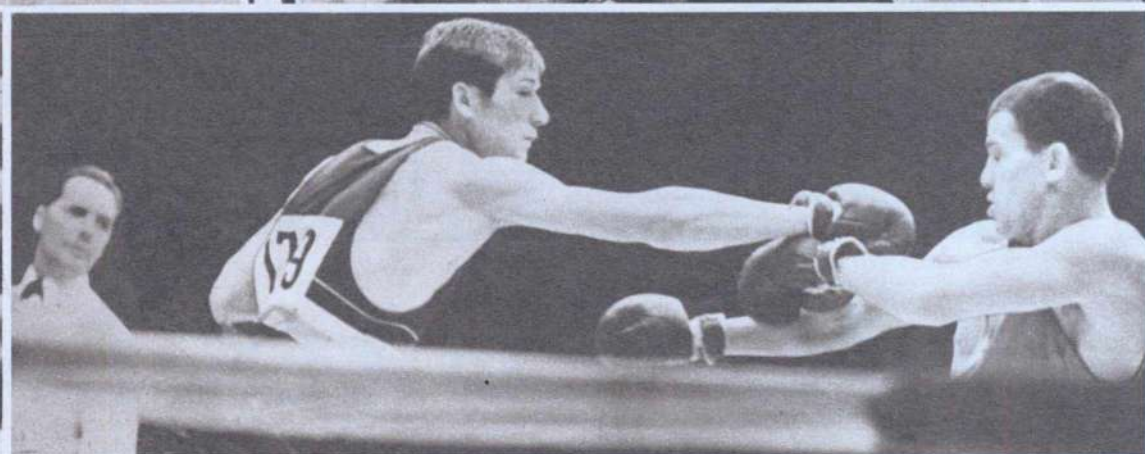
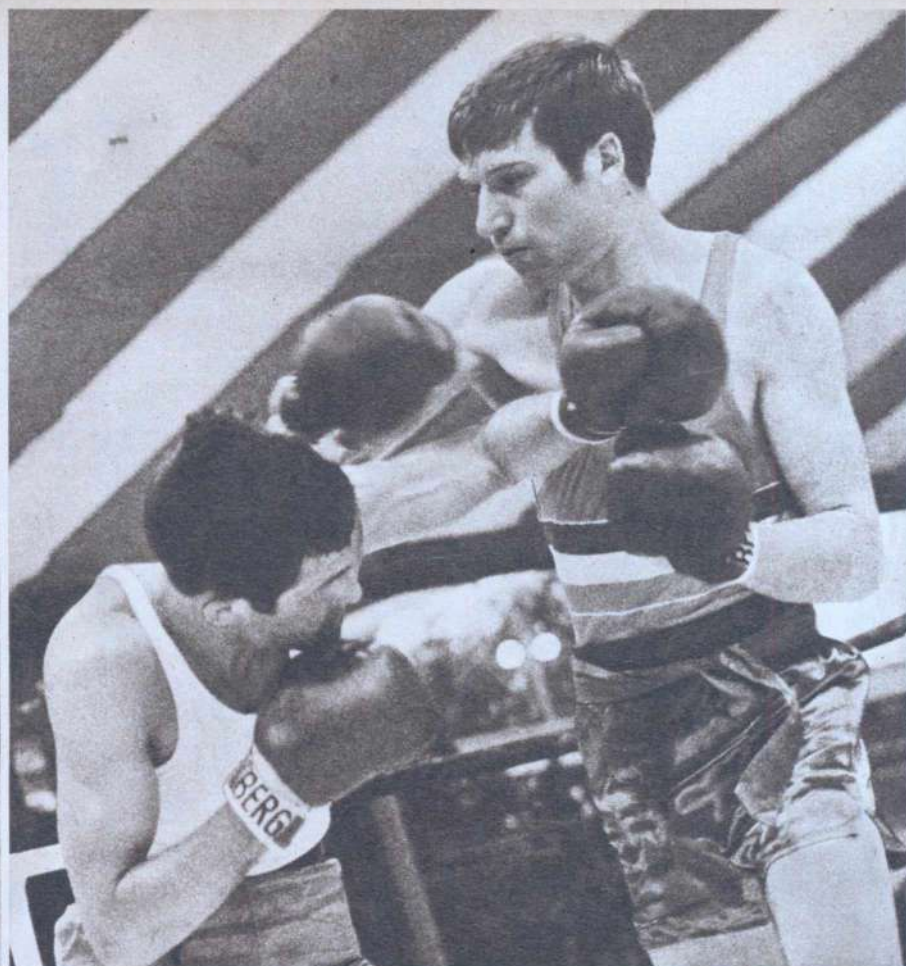
TARASENKOV (U.R.S.S.) — PARLOV (Iugoslavia)

UDELLO (Italia) — GEDO (Ungaria)

ALEXE — PANDOV (Bulgaria)

CIUTOV — LOMAKIN (U.R.S.S.)

EUROPENELE AU TRECUT, VIN... EUROPENELE!

PUSCAS — RICHARDSON (Anglia)

ca adversari de temut, îndeosebi prin acest buchet — ideal, am zice — de calitate. Astăzi, a fi numai puternic, sau numai tehnic, sau numai rapid, înseamnă a boxa... cu un singur braț! Să reamintim că, cu câteva excepții — proporțional prezente și în echipa noastră — europenele 1969 au constituit rampa de lansare a tinereții. Se confirmă justetea orientării C.N.E.F.S., de a considera campionatele europene și mondiale etape de pregătire a Jocurilor Olimpice. Așadar, «noul val» al pugilatului european a trecut cu bine examenul de la București, a dovedit calități remarcabile, pe alocuri surprinzătoare pentru vârsta lui (subliniem pe englezi, italieni, polonezi, pe majoritatea nordicilor și pe unguri) și ne bucură că Aurel Dumitrescu, Calistrat Cuțov și Ion Alexe fac parte din categoria celor care «vin».

Ne-ar place să credem că batem la o poartă deschisă când cerem să nu se culce NIMENI pe laurii cucerii la europenele din acest an. Experiența pozitivă să fie răspîdită și să rodească, pe fondul emulației create de succesul deosebit de la europene. Să nu uităm că la baza oricărui succes stă munca din secțiile cluburilor și asociațiilor, că fără oameni pregătiți de ele în box, ca și în oricare alt sport, nimeni nu poate face nimic sau aproape nimic.

Pentru box s-au construit special ori s-au amenajat săli de antrenament s-au alocat fonduri mai mari ca în trecut și totul trebuie folosit cu eficiență.

Spre deosebire de alți ani, antrenorii și ceilalți specialiști au asistat la întrecerile continentale, la București, avînd posibilitatea să tragă concluzii și învățăminte nu din auzite, ci din cele văzute personal.

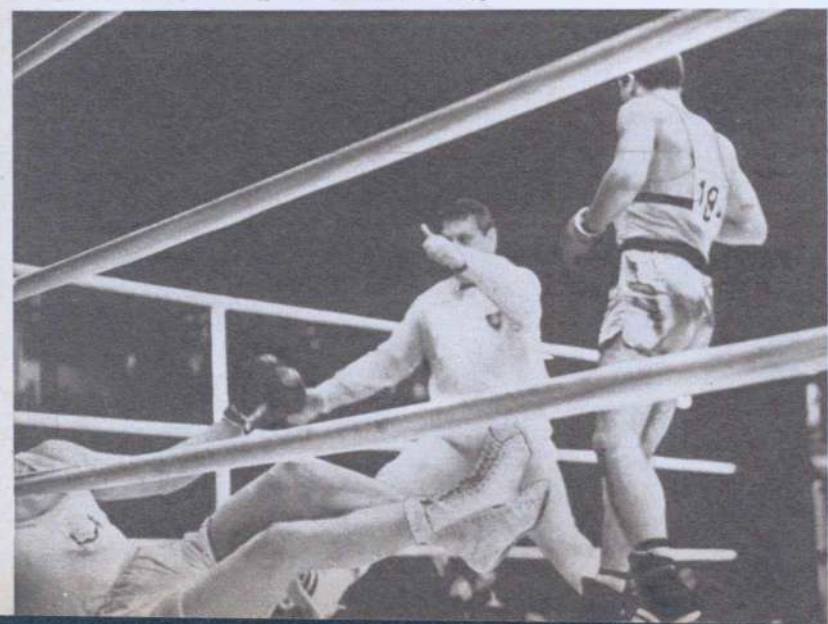
Să nu-i ferim pe «aleșii» de întîlniri grele, care să-i solicite, să-i pună pe gînduri sau să le întărească încrederea în forțele proprii. După cum s-a văzut cocoloșirea și dădăceala nu ajută, nu dau posibilitatea unei reale cunoașteri a stadiului de pregătire. Ciucă, Dumitrescu, Cuțov și Alexe (și chiar ceilalți medaliați români) să nu uite că în viitoarele meciuri au de apărut un prestigiu cucerit cu greu, onoarea de campioni europeni. După cum li sfătuim să țină seama că singur titlul nu impresionează pe nimeni, după cum ei nu s-au lăsat impresionați în fața unor campioni europeni și chiar olimpici.

Să continuăm să căutăm noi talente, să le călim și să le urcăm în ring cu încredere, în fața oricărui adversari. Și noi avem chiar în țară, atît talente în devenire, cît și adversari gata să-i înfrunte pe laureați.

După cum scriam mai sus, Bucureștiul a fost o treaptă pe calea progresului pugilatului nostru, dar nu vârful piramidei.

Mircea COSTEA
Petre HENȚ

FRANKHAM (Anglia) — MONEA

AUREL DUMITRESCU

scurt istoric al unui titlu european

Tocmai cind plecam spre strada Ștefan Vodă Racoviță, din Parcul Rahova, să stau de vorbă cu Aurel Dumitrescu, iată-l pe tinărul campion european că intră în sediul CNEFS-ului, împreună cu maestrul său, Lucian Popescu.

— Bună, Aurele! Să trăiești, nea Lucică! Revista «Sport» propune un interviu cu campionul.

— Bine — răspunse Lucian — dar repede, că avem treabă!

Cîstit vorbind, eu credeam că «treabă» s-a terminat, că eroii europenilor au luat... vacanță. Și cînd colo?!

— Un interviu, deci! Bineee! Îmi inchi-pui că prima întrebare pe care vreți să mi-o puneți se referă la ce simt după cîștigarea titlului european. Ei bine, sint nespuse de fericit! Să știți că n-am fost niciodată sigur că voi cîștiga titlul. Dar mi-am zis că dacă am fost selecționat în lot (și apoi în echipă) trebuie să fac totul să nu se regrete alegerea. M-am pregătit ca niciodată în viață. Am strîns din dinți în fiecare meci și... restul îl știți. Dar îl știți de la «masa presei». Ce-a fost în ring, numai sufletul meu știe... Nu mă laud, dar am trecut prin toate probele. Da, da! Puternicul Piner, care a cîștigat numai înainte de limită, mi-a pus probleme de forță, de duritate. Cosentino, dimpotrivă, probleme de finețe tehnică. Tare mi-a plăcut acest francez! Cum se zice franțuzește «Jos pălăria»? În sfîrșit, vă amintiți? Plecam, îl așteptam — cum îmi place mie — venea... și, cînd să-l lovesc, dispărea din direcția pumnului. Parcă eu mă dușesem peste el.

M-am simțit extraordinar de bine la aceste europene. Cu toate că n-am stat o clipă, am terminat fiecare meci cu forțe încă destule. Parcă-mi părea rău că s-au terminat cele trei reprize, parcă trecuse numai una. Aveam acumulatorii încărcate — cum vă place dv., ziaristilor, să ziceți un-ori. Aveam încredere în mine, indiferent cine sta pe scaunelul din colțul opus. Și știți de ce? Fiindcă, spre deosebire de colegii de echipă, eu am luat-o de jos, de la «oraș», în timp ce ei au boxat direct în finala campionatului național. Dar asta e altă poveste. În meciul cu Chiriță Leon, pe care îl bătusem de două ori, parcă aveam plumb în stomac. Rău și rău... Dar am dat cit am putut și în repriza a doua l-am pus jos de două ori. «Potolește-te, mi-a zis maestrul Lucian, să faci trei reprize, să ai meciuri... în picioare». Și într-a treia m-a muiat, că mai-mai să pierd meciul și calificarea în campionatul național. Am tras cu Georgescu și m-am calificat pentru «zona» de la Timișoara. Alt asalt, contra vilceanului Baronescu (i-aș spune mai degrabă Barosescu, așa dă de năpraznic), contra orădeanului Lucaci și a încă unui boxer, căruia, ierțați-mă, nu-mi amintesc acum numele. Am cîștigat și «zona» și hai la «finale»! Din nou trei meciuri cit trei piramide, dintre care cele cu Nedelcea și Pometcu nu le... amintesc cel mai bine.

Am venit cu nea Lucică la pregătirea lotului. După o vreme, mi-a zis să nu mai stăm acolo și ne-am mutat «acasă»: zicea că mie nu-mi priește. Lucram la sală și dormeam la noi, pe ulicioară. Aaaa, să nu vă temeți! Că nici maestrul Lucian nu s-a

temut. Ilinca, nevastă-mea, știe ce-i au performanță. Și, cînd dormeam, gonea puștii din fața ferestrei. Că, de rest, știa ea să mă serească. Știam și eu... Cînd e vorba de meciuri, e sfînt! Dar de europene?! I-aș da ei jumătate din medalie, pe cinstea mea!

Așa că, într-o lună și cîteva zile, am făcut un adevărat maraton. A meritat, dar să știți că eu totdeauna muncesc din răsputeri. Boxul e sport greu și la noi nu boxezi pentru bani. Boxezi de plăcere. Nu te duce nimeni cu forța. Așa că... Mi-aduc aminte că unui colegi de sală, de la Progresul, mă socoteau nebun. «La uitați-vă la Dumitrescu ăsta! ziceau. Se scoală cu noaptea-n cap și aleargă de zălud pe dealul de pe marginea stadionului». Și rideau de mine. Acum ar trebui să rid eu de ei. De ei și de cei care mă priveau cu milă în '65, cînd m-a adus unchiu-meu la sala Ion Vidu. — «Ce faci cu scheletul ăsta? zicea cineva. Că dacă-i dă unul un pumn îl iei cu fărășul.» Acu', e drept, tare eram slab și prăpădit! Numai a boxer nu semănăm. Da' mie îmi plăcea boxul și pace! Și unde m-a luat tovarășul profesor Ion Dumitru la o gimnastică cum numai dumnealui știe să facă... Și muncește, Aurele, să faci mușchi! Și are dumnealui un suflet... Că dacă-l știam în «colț», la meci, credeam că sintem amîndoi în ring, contra unicului adversar. Mare pedagog! Pentru mine, cel puțin! Apoi a intervenit maestrul Lucian. Și cu gimnastica și cu tehnica. De la dumnealui am luat jocul de picioare și directul de stînga. Nu le execut eu tocmai ca nea Lucică, dar... Sint nespuse de fericit că am adus antrenorilor mei, lui nea Lucică îndeosebi, o mare satisfacție! Mă bucur și pentru ei. Ierțați-mi... îndrăzneala, dar e singura secție de box care a scos un campion european crescut de ea, de la A la Z! Nu? Doamne, și cit m-au dăscălit?... De rămîneau singur la sală și lucram... «Dacă vrei să faci o treabă, muncește!», ziceau antrenorii mei. Că altfel, pe cine păcălești? Pe tine te păcălești! Și cită dreptate au avut! Că și acum, pe drum, îmi spunea maestrul Lucian Popescu să nu mă culc pe laurii titlului european. Zicea că cu timpul se vestejesc. Și avem în față europenele, Jocurile Olimpice... Greul abia începe!

Ei, dar m-am luat cu vorba și dv. m-ați chemat pentru un interviu... Care e prima întrebare?

— Dragă Aurele, nu mai am nici-o întrebare. Ce-am avut de aflat am aflat. Ca și pe ring, e cu neputință să ia altcineva inițiativa! Îți mulțumesc.

N-am dreptate, stumați citători?

Mircea RAHOVEANU

*notații la sfârșitul
primăverii atletice*

DE BUN AUGUR

A luat sfârșit, calendaristic, primăvara athletică. Un sfârșit cu frumoase promisiuni pentru la vară și, sperăm, la toamnă, când echinoxul mustului coincide cu ultima zi a «europenelor» de la Atena. Promisiuni frumoase, care au darul, de data asta, de a nu ne mai surprinde: în timpul iernii atleții fruntași au avut la dispoziție pentru lucrul specific o suprafață mai mare și de mai bună calitate de teren acoperit; calendarul hibernal a fost mai bogat și mai judicios întocmit, el cuprinzând și câteva participări peste hotare, în afara «europenelor» de sală de la Belgrad; participările peste hotare au continuat și în primăvara tirzie, înlesnind «virfurilor» noastre starturi în companii valoroase. Și «masa» a fost prezentă pe stadioane — campionatele elevilor și studenților, campionatele juniorilor și seniorilor. Și, acum, despre frumoasele promisiuni...

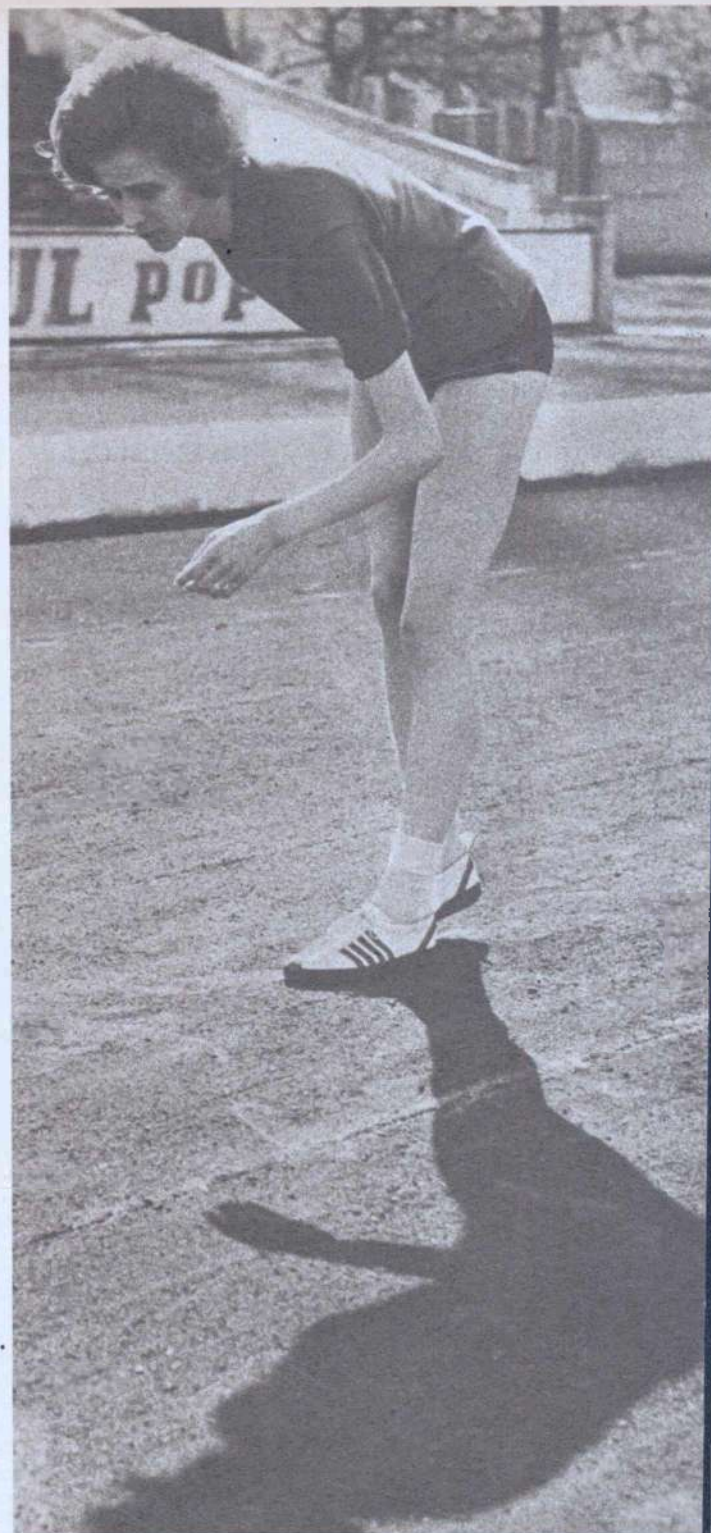
● După o convalescență, **Valeria BUFANU** realizează un record de 14,1 la 100 mg. Urmează o nouă convalescență și încă un record — 14,0. Cineva, de bună seamă un mucalit, ne spunea că bine-ar fi să-i dorim Valeriei cit mai multe asemenea convalescențe...

● Omologul ei de probă, **Nicolae PERȚA**, de care s-au ținut scări și **Viorel Suciu**, și **Dan Hidioșanu**, și-a pus și el un ghiocel la butonieră: recordul de 14,0 la 110 mg. Perța își dă, însă, seama că ghiocelul nu are viață lungă...

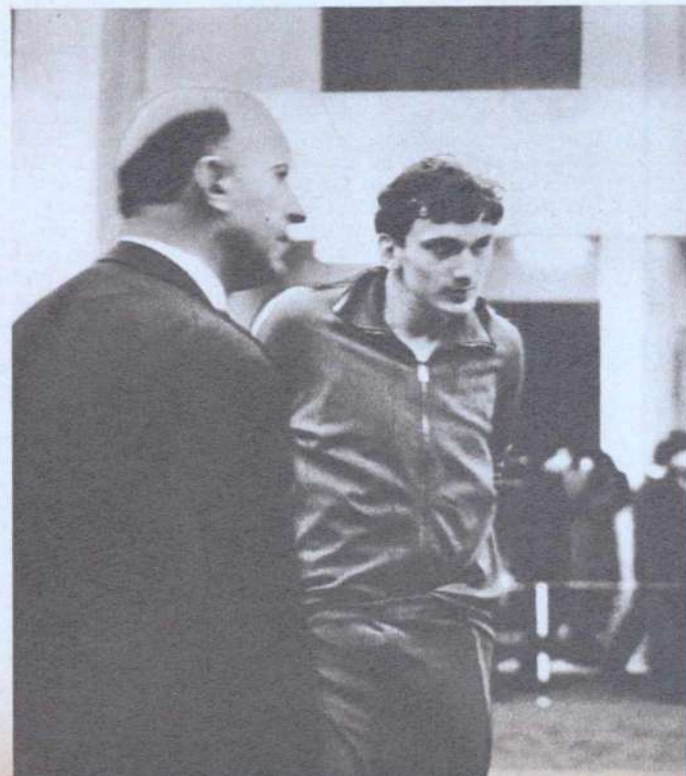
● Pentatlonista **Elena VINTILĂ**, în cadrul «triunghiularului» de pe stadionul parizian Colombes, a ocupat primul loc, adăugând recentului record de 4 400 p încă 187 de puncte.

Pe același stadion parizian decatloniștii noștri au cucerit primul loc și pe echipe, și la individual, prin **Vasile MUREȘAN**.

Cei mai buni decatloniști clujeni: VASILE BOGDAN, ANDREI SEPCI și KURT SOCOL (de la stînga spre dreapta).

ILEANA SILAI, pînă la închiderea ediției, cea mai bună performeră mondială a sezonului la 800 m: 2 : 03,2.

Încă nerestabil, recordmanul țării, Kurt Socol, a concurat sub posibilități. Dar vremea pentru noi recorduri la decatlon n-a trecut. Abia începe...

● În întâlnirea-revanșă Köln-București (prima a avut loc anul trecut la Constanța), atleții noștri, și la feminin, și la masculin, au ieșit învingători. Cifre mai bune: **Lia MANOLIU** — 57,17 m la disc (după cum a luat startul în sezonul sub cerul liber, în acest an, Lia pare... dispusă să treacă recordul dincolo de granița celor 60 de metri); **Virginia Bonci** — 1,76 m la înălțime; **Vasile SĂRUCAN** — 7,74 m la lungime (el a concurat HC; de menționat că Sărucan a corectat în această primăvară de două ori recordul de lungime — 7,75 și 7,76 m; ah, pe cînd va ataca marele prag dincolo de 8 metri, încă de la prima încercare, așa cum îi cere antrenorul său, profesorul Vintilă?); **Ileana SILAI**, în cursa internațională de la Köln, pe 800 m, a cucerit locul întâi în lume pe acest an — 2:03,2!

● Marele duel, pe care anul trecut prea puțini îl intuiau, între **Șerban IOAN** și **Csaba DOZSA**, s-a declanșat. Mureșeanul Dozsa a reușit să-l ajungă cu rachete de junior pe bucureșteanul Ioan — 2,13 m la înălțime. Șerbănică a mai pus o treaptă în funcțiune și a dus recordul de seniori cu un centimetru mai sus. La această probă se anunță un prinz copios de... recorduri. E singurul prinz de la care nu te ridici sătul...

● Acestor performanțe li se adaugă încă altele, realizate de juniori, ca recorduri naționale, ne mai vorbind de o ploaie de recorduri personale, atât în rîndurile juniorilor, cît și ale seniorilor. Bucuria noastră e mare, dar...

...Dar mai sînt și unele aspecte puțin plăcute. Ele reprezintă o consecvență negativă. În vreme ce avangarda atletismului nostru e aplaudată, pașii ariergărzii nici nu se aud, atît de departe sînt, în urmă. La triumghiularul de la Sofia echipele noastre au mîncat bătaie, deoarece cu avangarda nu putem alcătui o echipă completă. De pildă, Șerban Ioan a fost solicitat să concureze, pentru puncte, și la aruncarea suliței. Un alt exemplu: la Köln, Olimpia Cataramă, deși e idolul Cimpulungului Muscel, a concurat sub culorile Bucureștilor, în timp ce Argentina Menis, devenită bucureșteancă, dar cu mai puține posibilități la disc, deocamdată (peste un an-doi, Argentina va putea face furori pe plan internațional), a fost prezentă... «hors concurs!»

...Dar, cu toate aceste minusuri, primăvara atletică o considerăm de bun augur. Am dori, însă, ca acest... pronostic să-i aparțină întregului nostru atletism!

Horia CRISTEA

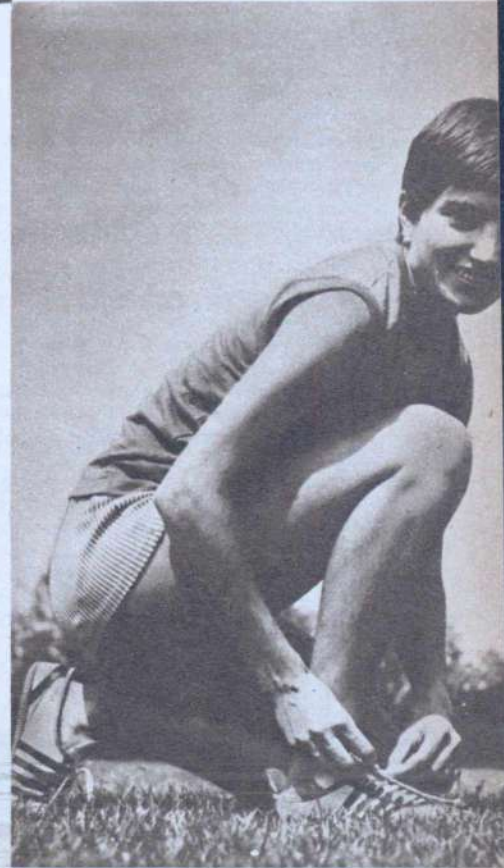

VIRGINIA BONCI: pe cînd 1,80 m și peste?

VASILE SĂRUCAN (7,74 la Köln), ale cărui amprente dincolo de 8 metri se lasă încă așteptate...

VALERIA BUFANU:
pe curînd sub 14,0 la 100 mg!

ELENA VINTILĂ, cea mai... economică pentatlonistă romîncă (4587 p).

Interpreții marelui duel în aer — **CSABA DOZSA** și **ȘERBAN IOAN** — își discută șansele în prezența antrenorului federal, profesorul **GHEORGHE ZÎMBREȘTEANU**.

DINAMO BUCUREȘTI

O dată cu prezentarea echipei Dinamo București, rubrica de fotbal a ediției noastre încheie maratonul rezervat celor 16 echipe din prima divizie.

Am luat startul în toamna trecută, împreună cu Steaua, pe atunci echipă campioană. Am continuat cu U.T.A., odată cu marea surpriză de pe «23 August», U.T.A. — Steaua 1—0, fără să fi bănuț că acel meci reprezenta, de fapt, momentul de transferare a tricourilor de campioni. S-au succedat celelalte echipe. Am căutat în câteva rânduri să-i plasăm și pe dinamoviștii bucureșteni, dar, aproape de fiecare dată, Dinamo avea echipa dispersată prin diferite loturi, de-a lungul săptămânii.

În retur, odată cu intensificarea duelului U.T.A. — Dinamo, am amânat în mod deliberat prezentarea echipei lui Bazil Marian, mai ales după ce Dinamo s-a apropiat «la o mustață» de U.T.A.

De ce am făcut această retrospectivă a sumarelor rubricii noastre de fotbal? Pentru că ea se îmbină perfect cu itinerariul dinamoviștilor în sezonul 1968/69.

Mare favorit la startul campionatului, Dinamo București nu poate trăi în final, astăzi, nici bucuria «tricolorilor» și nici pe aceea a Cupei, rămânând doar cu satisfacția morală a prezentei sale autonome, în cadrul «naționalei», la Londra, Atena și Lausanne.

Fără îndoială că dificila și prestigioasă campanie a echipei naționale 1968/69 a marcat serios evoluția dinamoviștilor în ultimul an. Cupa a confirmat din plin această idee. Dinamo a încheiat ultimele 20 de minute vlăguită de puteri.

Acest descrescendo psihic-fizic este o realitate incontestabilă. Se pune, însă, întrebarea: ar fi putut, oare, Dinamo să evite situația de a amina bătălia pentru titlu tocmai în momentele în care o păraseau puterile? S-ar părea că da. Să nu uităm că Dinamo a realizat în tur doar 16 puncte în 15 meciuri. Să nu uităm că lipsa victoriei în deplasare se extinde asupra întregului campionat și nu numai asupra perioadei de declin fizic. E adevărat, Dinamo are astăzi 5 jucători de certă clasă internațională. Nu mai e cazul să le repet numele. Ce s-a întâmplat, însă, în afara acestui cvintet?

Poarta a avut o situație precară. Coman, învins la Lisabona, nu și-a mai revenit și nici măcar nu a făcut eforturile ca să-și revină. Datcu, mai ales în retur, a avut psihologia jucătorului care se va despărți de clubul său. Popa, deși mereu viguros, a fost în aceeași situație. Ștefan, admirabil ca voință și disciplină, a fost depășit uneori, fiind afectat și el de presentimentul unei posibile înlocuiri. Linia de mijloc, asigurată — formal, cel puțin — de Ghergheli, Nunweiller VI și Stoensescu, nu s-a părut punctul nevralgic al echipei, ca urmare a accidentărilor (Ghergheli), a fluctuațiilor organice (Nunweiller VI) și a jocului prea mecanic (Stoensescu). Dacă adăugăm și regresul net al lui Pircălab, rămânem practic cu «cvintetul de aur».

Dinamo rămâne, deci, marele învins al sezonului 1968/69. Acum câteva luni, scriam în revista noastră câteva rânduri sub titlul «Dinamo, West Bromwich și ...iepurii». În acele rânduri aminteam că niciodată fotbalul nostru nu a avut resursele necesare pentru a se bate, cu același efectiv, pe două fronturi.

În această primăvară, încheiată — astronomic — în prezua finalei de Cupă, Dinamo a cutezat să se bată pe trei fronturi. Dar marea aventură n-a reușit.

Suporterii dinamoviști sînt triști. Cei care văd, însă, în Dinamo mai mult decît o echipă de club par înclinați să vadă în această dubtă înfrîngere un semn (și nu numai un semn) al stelelor.

În pragul drumului spre Troia, mai marele grecilor și-a jertfit fiica, pentru ca bunăvoința zeilor să coboare asupra vaselor de lemn. Fie ca această «jertfă» a echipei lui Lucescu să înlesnească drumul echipei noastre naționale spre îndepărtatul Mexic, fabuloasa țară a fotbalului mondial — 1970.

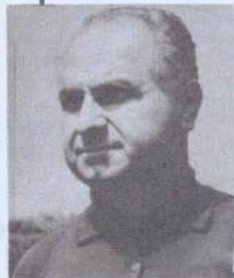
Ioan CHIRILĂ

LEGENDA COPERTEI a IV-a

POPA	19 martie	1935	1,68 m	72 kg	38*
BOC	3 iunie	1946	1,84 m	78 kg	7
DATCU	20 iulie	1938	1,76 m	70 kg	13
DINU	2 august	1948	1,80 m	70 kg	8
STOE- NDESCU	11 octombrie	1943	1,78 m	74 kg	
ȘTEFAN	3 iunie	1939	1,71 m	73 kg	
PÎRCĂLAB	5 noiembrie	1941	1,73 m	70 kg	38
GHERGHELI	28 octombrie	1941	1,71 m	67 kg	32
DUMI- TRACHE	22 mai	1948	1,75 m	64 kg	7
NUN- WEILLER VI	16 noiembrie	1944	1,78 m	74 kg	14
LUCESCU	29 iulie	1945	1,77 m	70 kg	19

* Numărul selecțiilor în echipa națională.

BAZIL MARIAN antrenor principal

Bazil Marian a fost unul dintre cei mai buni jucători din istoria fotbalului nostru. S-a născut la Uioara, la 7 noiembrie 1922. Și-a petrecut copilăria fotbalistică la Uioara, ultimii ani — în cadrul echipei Solvay. Între anii 1937 și 1940, Bazil Marian a urcat în salturi toate cele trei trepte ale ierarhiei de vîrstă în fotbal,

fiind, în cei trei ani, pitic, junior și senior la Victoria Cluj.

În perioada 1940—41, talentatul inter dreapta a jucat la Mica din Brad. Între anii 1941 și 1947, Bazil Marian a fost unul din pilonii puternicei echipe Carmen București. Apoi urmează o altă perioadă de 7 ani, pînă în 1954, în echipa C.F.R.-ului din București, astăzi Rapid.

Bazil Marian a schimbat tricoul de jucător pe treningul de antrenor fără cea mai mică întrerupere. Între anii 1954 și 1960 el a fost antrenorul echipei feroviare. Perioada 1960—62 coincide cu o activitate interesantă la Jiul Petroșeni, unde avea să-l promoveze pe Dumitriu II.

Între anii 1963 și 1967, Bazil Marian a fost antrenor federal, ocupîndu-se în același timp de echipa olimpică. E de remarcat că mulți dintre titularii «naționalei» noastre de astăzi au trecut prin «sita» echipei olimpice a lui Bazil Marian.

Din anul 1967 Bazil Marian este antrenor la Dinamo.

Bazil Marian a îmbrăcat de 20 de ori tricoul echipei naționale. Pentru prima oară, la numai 19 ani.

ȘTEFAN STĂNCULESCU antrenor secund

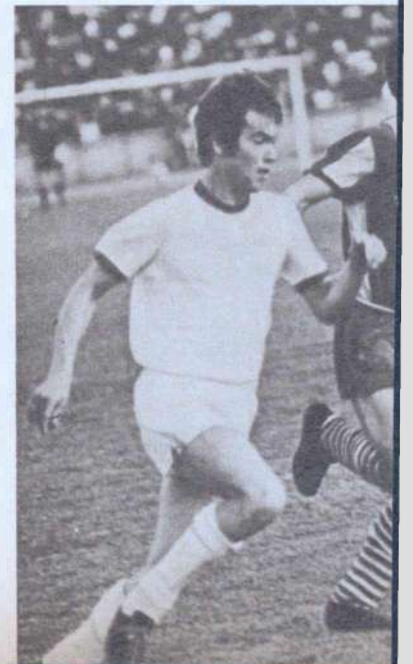
«Fane» Stănculescu, adjunctul lui Bazil Marian, este una dintre cele mai populare figuri în rîndurile tineretului fotbalistic al Capitalei.

Stănculescu a fost un portar de talent, crescut în preajma arenei Venus. A îmbrăcat tricoul de junior la Sportul Studențesc, în anul 1938.

A continuat ca senior, în cadrul aceluiași club, între anii 1942 și 1948. Apoi, timp de doi ani el a apărut poarta și culorile Unirii Tricolor. Și-a încheiat cariera de jucător în anul 1953, la vîrsta de 30 de ani, la Metalul București. (Ștefan Stănculescu s-a născut în București, la 16 septembrie 1923).

Începînd din anul 1957, Ștefan Stănculescu este antrenor la Dinamo, ocupîndu-se timp de peste două decenii de cei mai mici fotbalisti ai clubului. Înestrat cu un dezvoltat simț pedagogic, Stănculescu a descoperit și a crescut numeroși fotbaliști de talent. E suficient să cităm numele lui Pircălab, Radu Nunweiller, Stoensescu, Nușu sau Musteștea, pentru a ne da seama de seriozitatea muncii celui care pentru copiii «Tinărului Dinamovist» este mereu «nea Fane».

De aproape un an, Ștefan Stănculescu este antrenor secund la Dinamo București. El izbuște să aducă în sinul echipei sentimentul tradiției, al continuității generațiilor și promoțiilor de fotbaliști.

O parte din lot. Sus: Tuțuianu, Tufeanu, Mitan, Ene, Baci, Roman, Stoica, Nicolescu și maestrul emerit Dumitru Ionescu. Jos: Dragomir, Leonte, Dragomirescu, Nica, Dăciulescu, Cindea, Coravu și Florescu. Lipsesc din fotografie înaintașii Zlătoianu, Rășcanu, Dărăban și Iorgulescu, precum și atacantul Nagel.

trogradă nu ar trebui pe viitor să mai prevaleze asupra jocului deschis, frumos (am îndrăzni a spune indiferent de rezultat, avem doar de-a face cu o întrecere sportivă în care cel mai bun trebuie să învingă). Și toată această modestă pledoarie în favoarea jocului ofensiv, cu deplina conștiință că el singur poate reabilita «rugbiul-spectacol» în ochii atât de oboșiți ai fidelilor săi credincioși, din duminică în duminică mai puțin tei la număr.

A sosit, credem, momentul, după lecția atât de bine servită de dinamoviști, adepții hotărâți ai ofensivei, ca rugbiul nostru să realizeze, în ansamblul său, cotitura mult dorită, și balonul oval să obțină, în fine, un real certificat de maturitate.

JUCĂTORII

Un lot omogen sub aspectul valorii și un travaliu neobosit sub îndrumarea antrenorului Dumitru Ionescu — iată cheia succesului celor 21 de dinamoviști. În condiții grele, fără a avea măcar

un teren de antrenament (lucru greu de crezut, față de condițiile clubului și explicabil doar printr-o crasă lipsă de înțelegere față de rugbi), dar din dovadă de conștiințozitate și dragoste față de culorile clubului, dinamoviștii au reușit să câștige un campionat greu, cu două puncte avans față de Steaua și zece față de Grivița Roșie!!

Fundașul Dăciulescu a evoluat constant și a părut mai sigur ca în anii trecuți; aripile Dragomir și Coravu au adus o reală contribuție în acțiunile ofensive; dintre centrii folosiți: Nica, Dragomirescu, Nagel și Cindea, primii doi (internaționali) au fost excelenți (Nica fiind în același timp și cel mai eficient jucător al echipei, cu 126 de puncte marcate). La grămadă, după retragerea lui Adrian Pilă, Petre Florescu și Mircea Leonte au atins acum maturitatea sportivă, în timp ce, la deschidere, Mihai Nicolescu a constituit pentru toți o surpriză plăcută. Citeva cuvinte despre înaintare. Linia a treia — Rășcanu, Tuțuianu, Zlătoianu și Roman și Mitan — este de o foarte bună

callitate; iar linia a doua — Ene, Dărăban și, mai apoi, Tufeanu — a evoluat cu mult succes; în fine, în față, o foarte puternică linia întâi, formată din internaționali Baci, Iorgulescu și Stoica.

CINE-I MAI TARE ÎN EUROPA?

Prin jocul lor viguros și bine pus la punct, relaxat și agresiv, alb-roșii și-au câștigat multe simpatii. Ei merită din plin considerația noastră, a tuturor, și credem că forurile de specialitate le vor înlesni alcătuirea unui calendar internațional pe măsura valorii lor. În acest sens, o confruntare directă — chiar dacă nu oficială — cu campioana Franței — Bègles (cu care, de altfel, dinamoviștii s-au mai întâlnit nu demult) ar fi binevenită, ea putând stabili, între altele, care este cel mai puternic team de rugbi al continentului. Și n-ar fi exclus ca acesta să fie cel din șoseaua Ștefan cel Mare!

Dimitrie CALLIMACHI

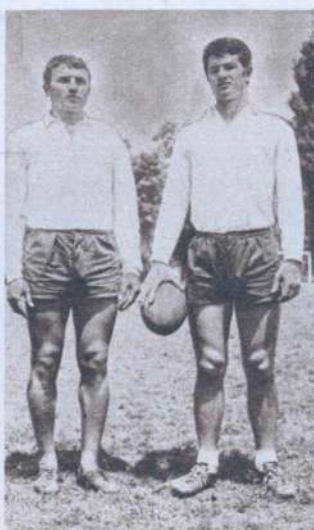
doi mijlocași Leon-Nicolescu.

Nica, cel mai eficient (126 p marcate).

Două tinere speranțe: Roman și Mitan.

Cel mai mic (Florescu) între cei mai înalți (Tuțuianu și Dărăban).

Mircea Leonte, placat de fiul său.

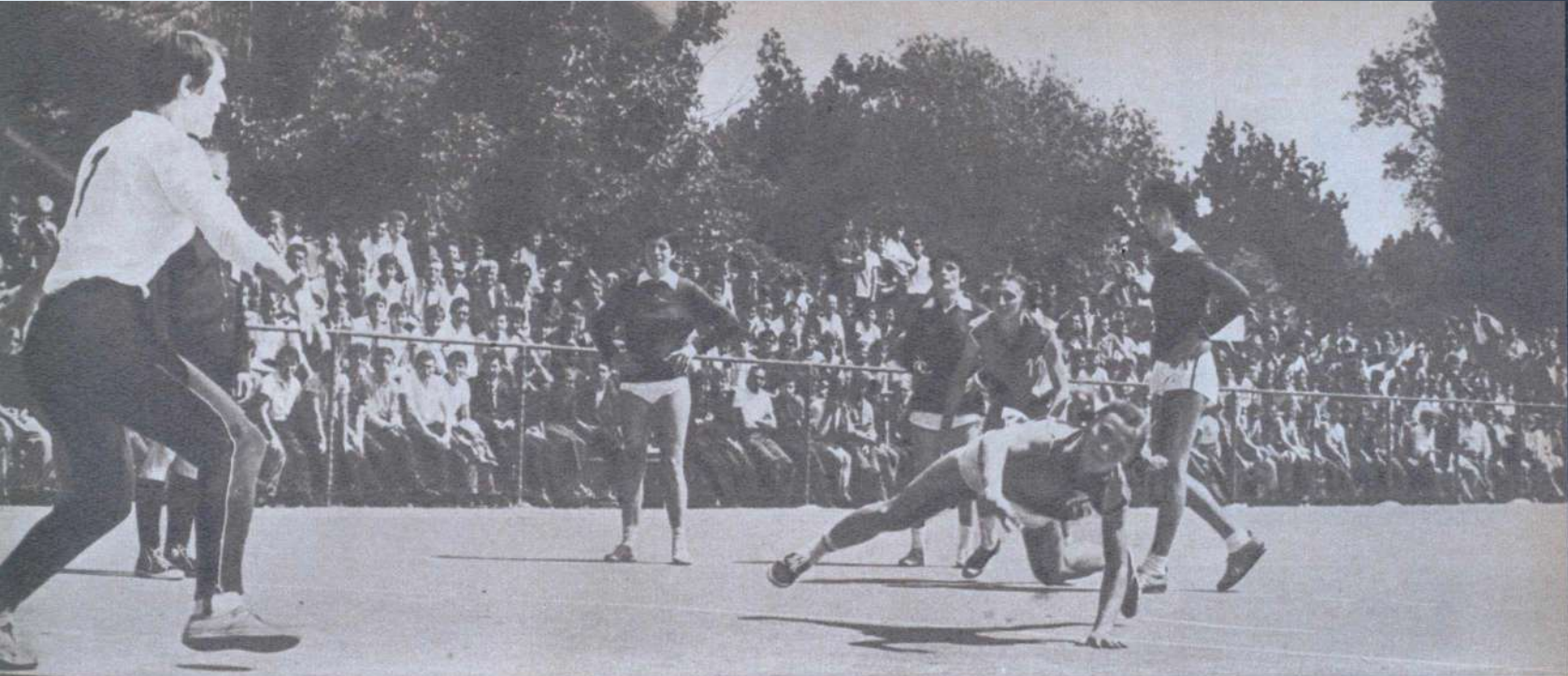
UNIVERSITATEA Timișoara o campioană a omogenității

Echipa campioană. De la stînga la dreapta (sus): Emilia Neghină, Elena Onofraș, Angela Moșu-Huber, Terezia Szekely, Georgeta Bratie, Cristina Metzenrath, Hilda Hrivnak, Iolanda Rigo. Jos: Iolanda Benkő, Elisabeta Simo, Lucreția Anca și antrenorul prof. Constantin Lache.

CONSTANTIN LACHE: Ultimele emoții înaintea triumfului.

UNIVERSITATEA TIMIȘOARA—RAPID BUCUREȘTI: 19—12. Fază din meci: Terezia Szekely, din 7 metri, adaugă încă un gol la «zestrea» campioanei.

O carte de vizită impresionantă: locul 4, locul 2, apoi iar 2, 2, 2, 1, 2, 1, 2, 1 și din nou — 1. Este palmaresul Universității Timișoara, actuala campioană națională de senioare la handbal în 7.

Intrată în 1959 în prima divizie a țării, sub denumirea de Ș.S.E., apoi sub diverse alte titlaturi (Banatul, Știința), Universitatea din Timișoara a dominat cu destulă autoritate ultimul deceniu handbalistic. Ea a cucerit campionatele naționale în 1964, 1966, 1968 și 1969 când, în fine, a spart gheața — sau, dacă vreți «ghinionul» — anilor fără soț... Echipa a mai câștigat și Cupa F.R.H., competiția internațională «Cupa Mării Baltice» de la Rostock, și a terminat pe locurile 3—4 într-o ediție a C.C.E. Antrenor este directorul Liceului nr. 4 din Timișoara, profesorul de educație fizică Constantin Lache, supranumit «Herrera» al handbalului, un adevărat părinte pentru jucătoarele pe care le pregătește. Anul acesta titlul a revenit Timișoarei după o luptă foarte strânsă cu Rapid București, disputată pe o distanță maraton: campionatul a avut 3 tururi. Cu alți mai mare este performanța timișorencelor care, în penultima etapă, au zdrobit pe rapidiste cu scorul de 19—12.

Lotul Universității este foarte omogen, echipierile se înțeleg excelent între ele, iar media de vîrstă este scăzută. În sezonul '68—'69 în lot au fost promovate 4 eleve de la Liceul nr. 4 care s-au încadrat într-un timp record în rîndul colectivului, dînd un nou impuls colegelor mai experimentate, dar și învățînd de la ele. Un fapt impresionant la «U» este prietenia care domnește între componentele lotului. Și, fiindcă veni vorba, iată «optul» titular (cele 6 jucătoare și doi portari): **Terezia Szekely**, născută în 1947, înălțimea 1,69 m, studentă în anul II la Facultatea de educație fizică, căpitana echipei. **Hilda Hrivnak**, 1949, 1,73 m, funcționară, o pasionată a ghitarei, joacă și baschet în campionatul județean. **Georgeta Bratie**, 1949, 1,60 m, studentă anul II Facultatea de educație fizică. **Cristina Metzenrath**, 1950, 1,68 m, absolventă clasa XII-a. **Iolanda Rigo**, 1947, 1,70 m, studentă anul III la Facultatea de fizică. **Emilia Neghină**, 1950, 1,71 m, elevă în clasa XI-a. **Lucreția Anca**, 1942, 1,65 m, profesoară de educație fizică a Liceul nr. 4, cea mai veche componentă a echi-

ÎN FOTOGRAFII:

1. **TEREZIA SZEKELY**: «Și acum, să ascultăm banda preferată!»
2. **LUCREȚIA ANCA**: «Nu-i așa că seamănă cu mine?»
3. **CRISTINA METZENRATH**: De vorbă cu prieteni dragi.
4. **IOLANDA RIGO**: Privind lumea.
5. **GEORGETA BRATIE**: Alt sport, altă tehnică.
6. **EMILIA NEGHINA**: Copiii silitori își fac lecțiile.
7. **HILDA HRIVNAK**: Trubadurul echipei (înconjurată de Benkő, Onofraș și Moșu).
8. **ELISABETA SIMO**: «Să vedeți ce ciătite vă faci Hmmm...»

Foto: Ion NIHĂICĂ

pei, portăriță. **Elisabeta Simo**, 1950, 1,65 m, absolventă clasa a XII-a, adeptă convinsă a muzicii «beat» și o foarte bună gospodină.

Celelalte «coautoare» ale performanței sînt: **Elena Onofraș**, 1949, 1,69 m, absolventă clasa XII-a, «filozoful» echipei; **Angela Moșu-Huber**, 1946, 1,67 m, profesoară de educație fizică și **Iolanda Benkő**, 1948, 1,64 m, portăriță.

Imensa majoritate sînt timișorence și, ca orice tinere, au o pasiune comună și anume muzica ușoară.

În acest colectiv se muncește cu o pasiune care impune respect și există toate premisele ca titlul național să-și prelungească «abonamentul» în orașul de pe Bega. Asta pentru viitor. În ceea ce privește performanțele anterioare, nu putem decît să le adresăm calde felicitări fetelor de la Universitatea Timișoara.

Alexandru SIMOC

8

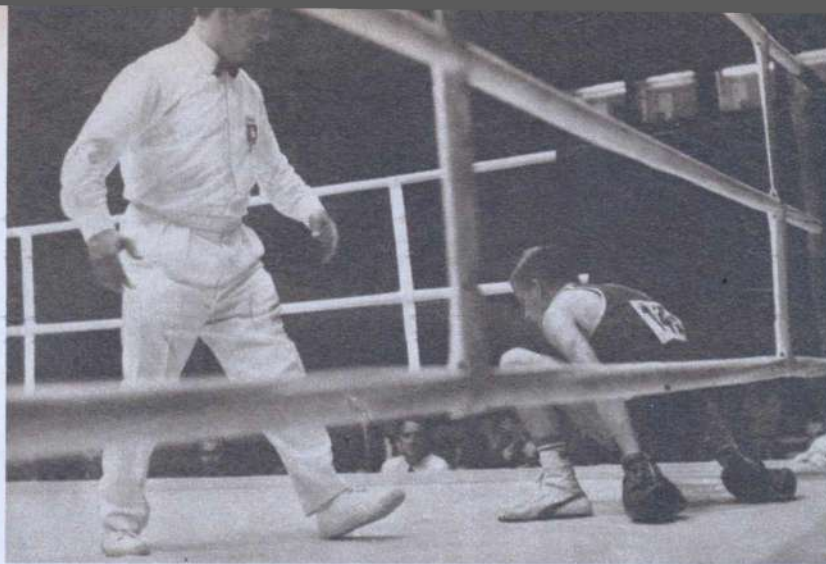
5

6

7

S

Magazin

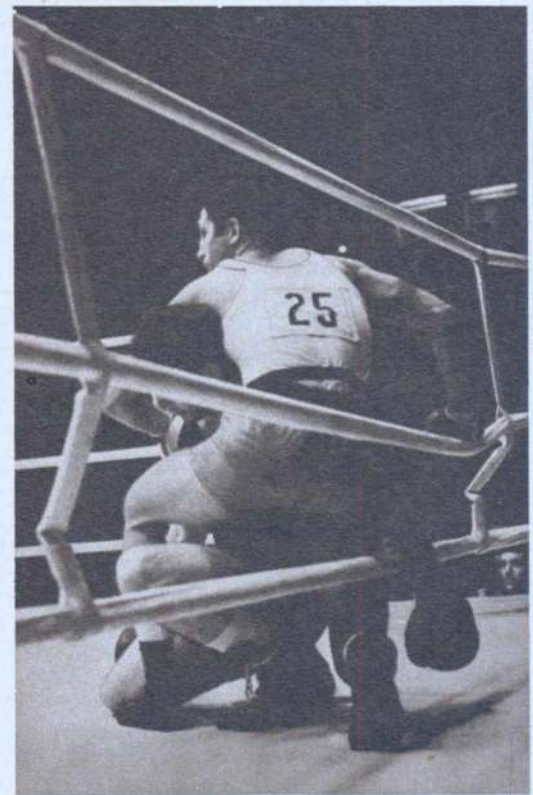

UNDE-I SCRIMA?

Nu ne trebuie prea mult timp pentru a ne da seama că cele două fotografii ne oferă imagini de box, sport pe care adesea ne place să-l numim «scrima cu pumnii». De data aceasta vă oferim două momente mai puțin spectaculoase, pe care oricât le-am privi tot nu vom observa «unde-i scrima». După cum se vede, chiar și la campionatele europene se mai pot surprinde momente asemănătoare mai mult cu... luptele decât cu ceea ce am dori să vedem pe ring.

PREMIERĂ FOTBALISTICĂ

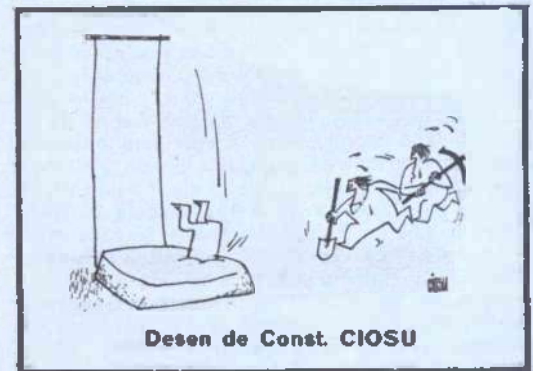
Nu de mult, în familia cunoscutului fundaș rapidist Motroc a avut loc un eveniment în care a fost murtor și unul dintre fotoreporterii revistei noastre. Este vorba de opțiunea pentru sportul pe care îl va practica, într-un viitor (datorită vârstei) nu prea apropiat, feciorul lui Motroc. Motroc II e atras de minge cu o forță adesea udnă de lacrimi. Primele puturi au fost trase, ceea ce l-a îndemnat pe feciorul tătic să ne garanteze că feciorul său va fi un excelent fotbalist...

ZÎMBETUL LIEI

Campioana și recordmana olimpică la disc, maestra emerită a sportului Lia Manoliu, zîmbește în fața obiectivului: «Să nu surprindă pe nimeni! N-am renunțat la disc! Bila mă întovărășește în pregătire, cu fidelitate, mă va întovărăși chiar și pînă la...»

Să ghicim: pînă la München? (ar fi a șasea ei participare olimpică).

Desen de Const. CIOSU

sportul
a doua pasiune

Margareta Pîslaru

Forfotă mare în holul Aeroportului Băneasa. Tocmai aterizase cursa TAROM, Tel Aviv—București. În mijlocul freazătului general, al exploziilor de bucurie la revederea celor dragi, un «turbillon» în perpetuă agitație: Margareta Pîslaru. Luase parte la un turneu în Israel, turneu care s-a bucurat de un deosebit succes, dovadă numeroasele ziare locale care au comentat favorabil spectacolul artiștilor români.

În taxiul care ne-a dus spre «centru» am avut un schimb de păreri, pe teme... sportive cu apreciați interpreti de muzică ușoară. Am aflat, astfel, că debutul său sportiv a avut loc la vârsta de 8 ani, odată cu înființarea primei echipe de fotbal feminin din cartierul «Dinamo», unde locuia. Au urmat nenumărate meciuri cu echipe de băieți, marea majoritate câștigate. Postul de portar, în care s-a remarcat Margareta, a cerut și multe sacrificii: nimeni nu poate enumera cu precizie conflictele izbucnite în familie din cauza fularilor de mătase rupte și folosite ca ... genunchiere de faimosul portar. Tot la vârsta aceea a început să practice gimnastica, sub supravegherea mamei Floria Capsali. Mai târziu o găsim componentă a echipei de volei (junioare) a Rapidului. A mai jucat și tenis de masă. Ii place grozav înotul, avînd în «palmares», printre altele, Marea Caraibilor, Marea Mediterană și, recent, în Israel, Marea Moartă, unde, din cauza salinității apei, este imposibil să înoți. Spre deosebire de alții, Margareta Pîslaru folosește, atît ca mijloc de agrement, cît și ca mijloc de transport, bicicleta, de care este îndrăgostită.

Practicarea sportului i-a adus foarte multe folosese, ajutînd-o la menținerea supleței și a condiției fizice, a suflului necesar în meseria aleasă. I-a rămas și sportivitatea, spiritul fair-play în relațiile cu oamenii, cu colegii de breasă, atît de necesare unui om.

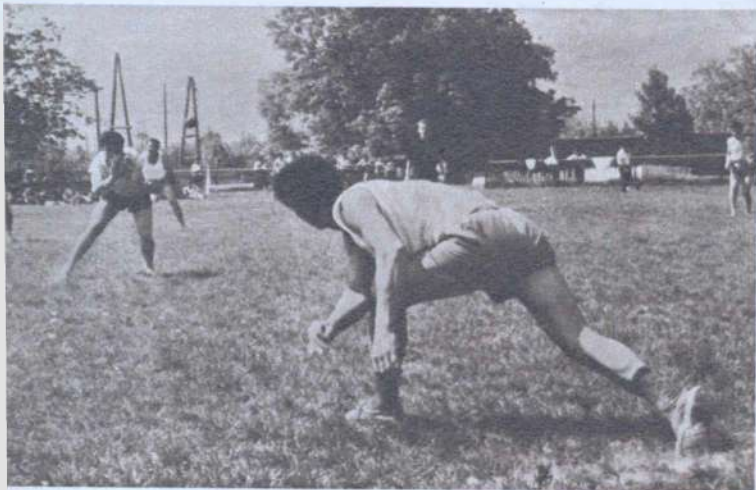
În momentul de față, Margareta se pregătește pentru participarea la Festivalul de la Mamaia, unde va prezenta piese cunoscute și prime audții. Va scoate și un disc «Electre cord» cu melodii de mare succes internațional, prezentate la Festivalul Eurovizionii. Două prelucrări îi aparțin, iar alte două sînt ale lui Sașa Georgescu. Dorește să mulțumească pe această cale, tuturor celor care su încurajat-o în încercarea de a compune (vezi melodiile «A nimănui»). Despre celelalte «proiecte»-surpriză ale Margaretei Pîslaru vom afla în timpul potrivit.

Alexandru SIMO

OINA - UN SPORT ÎN PLINĂ ÎNNOIRE

Oina, sportul nostru național, se practică din vremuri imemorabile. Reguliile acestui joc au fost păstrate intacte în satele de munte, fiind transmise de păstorii turmelor. În pelerinajul lor de la munte la sea, cloșarii li situată, vom întâlni și astăzi bătrâni care ne vor vorbi despre îndrăcinta lor joacă din copilarie, în care se «cheteau cu zingea». «Fuga», «Hlice», «Mata», «Baciu sau «Hoia», aceste jocuri (comunicate din generație în generație) care, fără a fi prea spectaculoase, dezvoltă viteza, forța, personalitatea, spiritul colectiv, au fost contopite într-un singur joc, dându-i-se numele de oina.

De vreo 20 de ani, oina, ca orice alt sport, are un regulament, un calendar competițional, de la un sezon la altul mai bogat și o federație proprie, care asigură o desfășurare ritmică campionatelor și diverselor concursuri republicane. Recent s-au încheiat întrecerile «Capei Române». Specialiștii, prezenți pe stadionul din Mangalia, la finala pe țară a acestei competiții, au fost de părere în unanimitate că oina va fi mai spectaculoasă mai dinamică, pentru că se află în continuă înnoire. Iată în fotografie, o acțiune în jocul la «prindere» a echipei «Viața Nouă» din comuna Olteni (jud. Teleorman), finalistă a «Capei Române», în care măștinăul trei la întoarcere. Gh. Stanciu, trage nășpanie în adversarul prins la careu. Într-adevăr, oina este frumoasă când pe teren se întalnesc echipe temelnice pregătite...

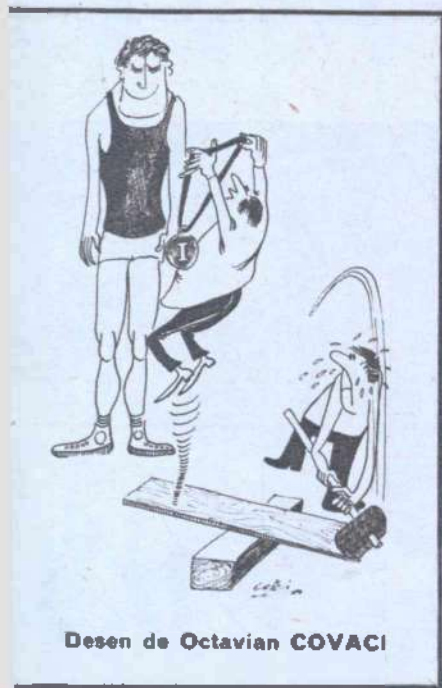
GHINIONISTA OLIMPICĂ ÎN FORMĂ

Heide Rosendahl (stinga), marea favorită a probei de pentatlon în întrecerile olimpice de anul trecut, care a fost împiedicată de un accident să în startul și să-și opereganse la medalia de aur, a debutat în acest sezon cu performanțe bune. Heide (22 de ani) a doborât recordul mondial al probei de pentatlon, după noul sistem de punctaj, cu un total de 4 995 puncte. Iată-o, în fotografie, în timpul probei de 100 m garduri din pentatlonul-record.

PASUL CEL MARE

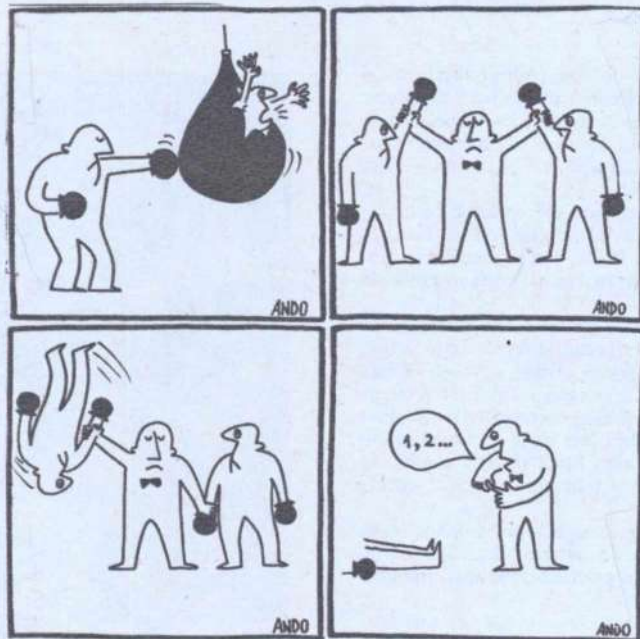
Medaliat cu argint în 1964, la Tokio, în proba olimpică de 5 000 m și clasat pe locul patru în 1968, la J.O. de la Ciudad de Mexico, în proba de 1 500 m, atletul vest-german Harald Norpoth s-a căsătorit de curând. Deținătorul recordurilor europene pe distanțele de 3 000 și 5 000 m (7:45,2 și, respectiv, 13:24,8) a declarat, cu acest prilej, că ajutorul soției îi va fi prețios în lupta pentru medalii olimpice din 1972.

Desen de Octavian COVACI

...PE ACEEAȘI TEMĂ

Desene de Octavian ANDRONIC

24-a EDIȚIE

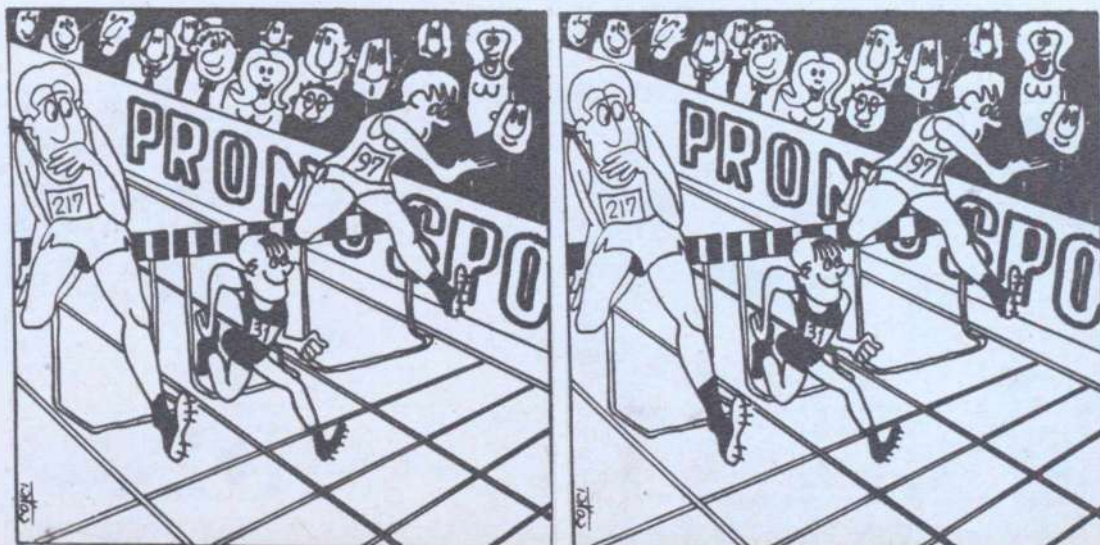
Nu de mult s-a disputat în Capitală cea de a 24-a ediție a tradiționalului circuit de marș T.T. Alături de sportivii români, la startul acestei probe de 20 km s-au aliniat și concurenți a R.D.G., Bulgaria, Cehoslovacia, U.R.S.S. și Italia. Victoria a revenit concurentului est-roman Horst Sperlin (în fotografie). Pe locul doi s-a clasat campionul țării noastre, Leonida Traiosifoglu.

Nicolae D. NICOLAE

8 GREȘELI...

Copind desenul din stînga, caricaturistul Octavian COVACI a făcut, ca de obicei, 8 greșeli pentru amuzamentul dumneavoastră. Vă dorim succes în descoperirea lor.

Tenismanii noștri strălucitori sub soarele Valenciei

Tenismanii României s-au întors din călătoria lor pe pământ iberic cu o neașteptată și prețioasă victorie: 4—1 cu Spania. Pentru prima oară în istoria «sportului alb», reprezentanții noștri pășesc în finalele europene ale Cupei Davis, suprema competiție tenisistă. Victorioși în patria lui Santana și Gimeno, tricolorii se pregătesc să infrunte acum puternica echipă a U.R.S.S., într-un meci pe care-l va găzdui țara noastră, la finele lui iulie.

Cititorii revistei cunosc, desigur, rezultatele detaliate ale epicelor confruntări din semifinala de la Valencia. Maestrul emerit al sportului Ion Țiriac a fost de trei ori învingător, câștigând la Orantes și Arilla, tot el contribuind în mod primordial și la obținerea unui punct decisiv în emoționanta partidă de dublu, în 70 de ghemuri...

O coincidență face ca această victorie românească pe un teren de tenis din Spania să nu fie prima pe răbojul anilor. Cu două decenii și jumătate în urmă, tot acolo, la Valencia, o selecționată a noastră reușea să câștige cu 5—0 în fața celor mai buni tenismani ai orașului. Am văzut în holul elegantului club valencian, alături de portretele tuturor marilor campioni ai rachetei care au evoluat aici, câteva fotografii îngălbenite de vreme, prezentând faze de la acel memorabil meci. În fața fileului, câțiva jucători în pantaloni albi, lungi până la glezne, se întrec cu ardoare. Iar din rama pozelor, chipul lui Gheorghe Cobzuc suride tineresc.

I-a fost dat vechiului tenisman — acum căpitanul echipei române — să trăiască bucuria unei a doua victorii chiar acolo unde câștigase set după set cu 25 de ani în urmă. Și l-au felicitat cu căldură vechi prieteni de atunci, membri fondatori ai clubului de tenis din Valencia.

A fost întorsă o nouă filă în istoria tenisului românesc, poate cea mai frumoasă.

Radu VOIA

Ilie Năstase, învingătorul lui «Lis» Arilla, deși s-a accidentat de la primele schimburi de mingi.

Cu o zi înainte de start, «suspens»-ul Santana ia sfârșit. Supercampionul spaniol (în dreapta) anunță că nu poate juca, din cauza rănii la picior. În fund, căpitanul echipei iberice, Jaime Bartroli, asistă dezolat la discuția lui Manolo cu fostul său coechipier, Alberto Arilla.

Ultima zi a meciului: ies pe teren Ion Țiriac și J.L. Arilla. Românul cucerește a treia sa victorie...

In «programul 6» din numărul precedent exercițiile cu minge medicinală pentru femei s-au adresat formării unui mers corect, elegant, prin afectarea, în special, a mușchilor care mențin poziția extinsă a trunchiului, gâtului, soldurilor, abdomenului și picioarelor. Pentru bărbați au fost prezentate exerciții cu greutatea de o mină, de 5-7 kg.

Programul 7

de prof. Lazăr BAROGA

EXERCIȚII DE CULTURISM PENTRU FEMEI (tinere și adulte) (exerciții efectuate cu benzi elastice)

ION IORDACHE — Comuna Lunca de sus. 1) După cite știm, fotbalistul dumneavoastră preferat. Oblemenco, virful de atac al Universității Craiova, nu intenționează să-și părăsească echipa, așa cum ați... aflat. 2) Care este cea mai bună echipă din campionatul nostru de fotbal? În afară de echipa campioană? 3) Ne întrebați care fotbalist este mai bun: Dumitrache sau Oblemenco? Deși nu știm care este părerea dumneavoastră în legătură cu cei doi jucători, simțim de acord cu ea, deoarece vrem să rămânem prieteni...

ERNEST ANDONE — București. Credem că veți fi multumit. Articolul dumneavoastră despre formația italiană A.C. Milan, cîștigătoare ultimei ediții a C.C.E., va apare în numărul viitor.

CORNELIA DOBRA — Cluj. După cum ați putut vedea, propunerea dumneavoastră cu autografele marilor performeri a fost în atenția noastră și chiar în numărul trecut v-am oferit autografele celor 11 campioni ai Europei la box. În măsura posibilităților vom continua să vă satisfacem dorința și în viitor.

MIHAELA MANU — Cimpulung Muscel. Am citit articolul trimis de dumneavoastră și nu ne-a displicut. Dacă ar fi conținut mai multe date și dacă ar fi fost însoțit de fotografii frumoase, ar fi avut șanse să apară. În viitor, dacă doriți să ne mai scrieți, documentați-vă mai bine și nu uitați de fotografii. Succes!

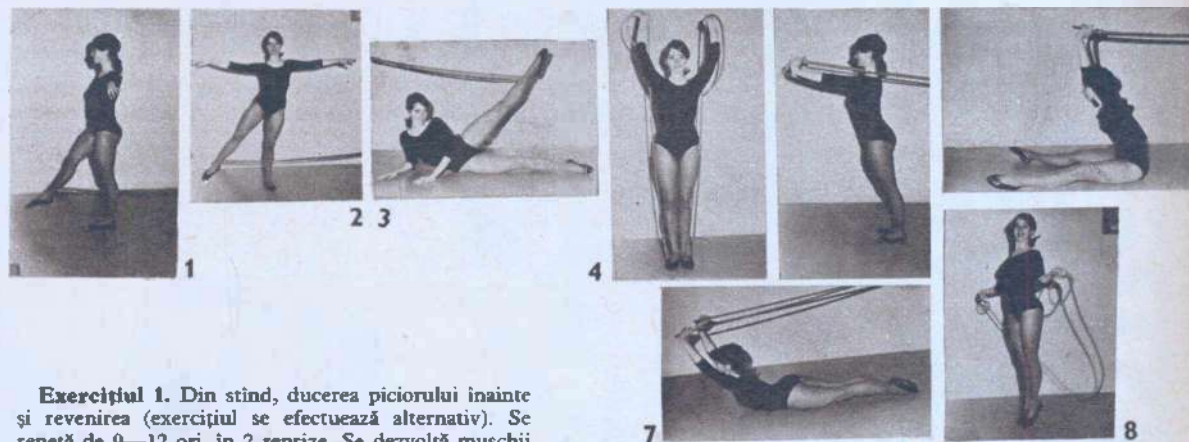
NELU FILIP — Buhuși. Urmărind în continuare rubrica noastră «Trup frumos și sănătos» veți obține rezultatele dorite. Nu fiți îngrijorat că «...pînă în prezent nu se vede nici o transformare». Culturistii pe care îi vedeți prin reviste au lucrat vreme îndelungată (ani) pentru a arăta cum... arată.

SANDU ARISTICĂ — Arad. Fotbalistul dumneavoastră preferat Florea Dumitrache s-a născut la 22 mai 1948. Are o înălțime de 1,75 m și cântărește în jur de 64 kg. Provine din echipa de juniori Dinamo București. Îi puteți scrie pe adresa clubului său: Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 9, București. Dacă răspunde la scrisori? Credem că da. Sperăm să nu facă o excepție tocmai de dumneavoastră, care îi simpatizați atât de mult.

PAUL DUMITRIU — Galați. Partida România — Spania, disputată la București la 25 noiembrie 1962, a luat sfîrșit cu un rezultat favorabil fotbalistilor noștri: 3-1 (2-0). Au înscris pentru noi Tătaru (min. 2), Manolache (8) și Constantin (61), iar pentru spanioli Veloso (66). Iată care a fost formația României: Voinescu — Popa, Nunweiler III, Ivan — Petru Emil, Koszka — Pircălab, Constantin, Manolache, Ghergheli, Tătaru.

PETRE CORNELIAN — Constanța. Franz Beckenbauer joacă în echipa vest-germană Bayern München, campioana țării. «Franz», cum îl numesc münchenezii, s-a născut la 11 septembrie 1945, la München. Are 1,81 m înălțime și în jur de 75 kg. Este de profesie funcționar, e căsătorit și are o fetiță.

ANDREI CROITORU — Pitești. Faceți o confuzie. Pe fostul campion mondial de box la toate categoriile — Jack Johnson nu-l mai chema și... Cornelius Johnson, cum îl aveți trecut în carnetul dumneavoastră pugilistic. Cornelius a fost și el o mare vedetă sportivă. Dar nu a ringului, ci a stăchetei. În 1936, Cornelius Johnson a fost recordman mondial la săritura în înălțime, cu performanța de 2,07 m. Poate că ați încurcat documentarea de la atletism cu cea de la box...

Exercițiul 1. Din stînd, ducerea piciorului înainte și revenirea (exercițiul se efectuează alternativ). Se repetă de 9—12 ori, în 2 reprize. Se dezvoltă mușchii iliopsoas, tensor al fasciei lată, pectineu, croitor, cvadriceps.

Exercițiul 2. Din stînd, ducerea piciorului lateral și revenirea (pentru fiecare picior), de 9—12 ori, în 2 reprize. Se dezvoltă mușchii fesier mijlociu, fesier mic, piramidal al bazinului.

Exercițiul 3. Din culcat pe o latură, ridicarea piciorului (prin lateral), de 9—12 ori, în 2 reprize. Se dezvoltă mușchii lungul abductor, scurtul abductor, drept intern.

Exercițiul 4. Din stînd, cu benzile sub tălpi, miinile la nivelul umerilor, se execută împingerea benzilor deasupra capului. Se execută 9—12 repetări, în 2 reprize. Se dezvoltă mușchii centurii scapulare.

Exercițiul 5. Din stînd, cu spatele la locul unde sînt fixate benzile, se execută împingerea spre înainte. Se execută 9—12 repetări, în 2 reprize. Se dezvoltă în special, mușchii deltoizi și pectorali.

Exercițiul 6. Din poziția așezat, cu spatele la locul de fixare a benzilor, brațele sus, picioarele depărtate, se efectuează aplecarea corpului înainte. Se efectuează 6—9 repetări în 2 reprize. Se dezvoltă mușchii drepti abdominali (de la centură în sus).

Exercițiul 7. Din poziția culcat înainte, cu spatele la locul de fixare a benzilor, brațele sus, corpul în extensie, se execută întinderea completă a trunchiului pe podea. Se efectuează 6—9 repetări, în 2 reprize. Se dezvoltă extensorii și flexorii coloanei vertebrale.

Exercițiul 8. Sărituri cu coarda, timp de 3—5 minute.

Leția se termină cu o ușoară alergare și cu ample exerciții de respirație.

EXERCIȚII DE CULTURISM PENTRU BĂRBAȚI (tineri - adulți) (haltere ușoare de 20-40 kg.)

Exercițiul 1. Din poziția culcat pe o bancă, haltera pe piept, împingerea pînă la îndreptarea brațelor. Se execută 9—12 împingeri, în 2 reprize. Se dezvoltă mușchii pectorali și fasciolele anterioare ale deltoizilor.

Exercițiul 2. Din poziția culcat, haltera pe coapse, ducerea halterei prin înainte, cu brațele întinse, pînă cînd se ajunge pe bancă deasupra capului, și revenirea. Se execută 6—9 mișcări, în 2 reprize. Se dezvoltă mușchii deltoizi, bicepsii, tricepsii, pectorali, marele dorsal și abdominali.

Exercițiul 3. Din poziția stînd, brațele pe lîngă corp, apucarea în supinație, flexia brațelor și revenirea. Se execută 9—16 repetări, în 2 reprize. Se dezvoltă, în special, mușchii bicepsii și flexorii antebrățelor.

Exercițiul 4. Din stînd, coatele sus, haltera la ceafă, extensia brațelor și revenirea. Se efectuează 9—12 repetări, în 2 reprize. Se dezvoltă, în special, mușchii tricepsii.

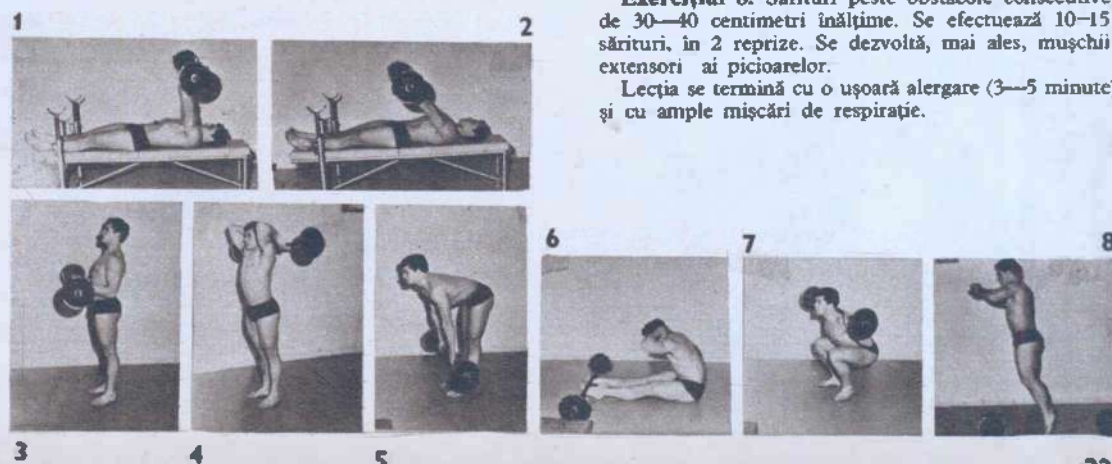
Exercițiul 5. Din poziția stînd aplecat înainte, se apucă haltera și se execută îndreptări de trunchi. Se efectuează 9—16 îndreptări, în 2 reprize. Se dezvoltă, în special, mușchii sacrospinali.

Exercițiul 6. Culcat pe spate, picioarele fixate cu ajutorul axului halterei, miinile la ceafă, ridicarea trunchiului pînă la orizontală și revenirea. Se execută 16—32 mișcări, în 2 reprize. Se dezvoltă mușchii drepti abdominali (partea de la centură în sus).

Exercițiul 7. Din stînd cu haltera pe spate, genuflexiuni adînci, continuate cu ridicarea pe virfuri. Se efectuează 9—16 mișcări, în 2 reprize. Se dezvoltă mușchii extensori și flexorii ai picioarelor.

Exercițiul 8. Sărituri peste obstacole consecutive de 30—40 centimetri înălțime. Se efectuează 10—15 sărituri, în 2 reprize. Se dezvoltă, mai ales, mușchii extensori ai picioarelor.

Leția se termină cu o ușoară alergare (3—5 minute) și cu ample mișcări de respirație.

3

4

5

SPORT

LEI 2,50

DINAMO BUCUREȘTI

În picioare: POPA, BOC, DATCU, DINU, STOENESCU, STEFAN.
Jos: PÎRCĂLAB, GHERGHELI, DUMITRACHE, NUNWEILLER VI,
LUCESCU.

Foto: Ion MIHĂICĂ